

REȚELE SOCIALE

Prof. Loredana Secri

Dragi elevi, pentru acest număr ne-am propus să dezbatem tema rețelelor sociale, dat fiind locul pe care îl ocupă acestea în viața noastră, acaparându-ne uneori în asemenea măsură încât nu mai facem distincție între real și virtual. Ne seduc cu subtilitate sau în mod grosier, ne fascinează și ne anihilează voința. Fac alegeri pentru noi. Pare că sunt în slujba noastră, când de fapt ne transformă treptat, ca specie, în ființe pasive așteptând să decidă altcineva sau altceva în locul nostru. Ne manipulează mai mult decât a făcut-o televiziunea. Gândindu-mă la „Cititorul din peșteră”, cartea lui Rui Zink pe care v-o recomand pentru promovarea adevăratei culturi, cea reprezentată de cărți, rețelele sociale de tip TIK TOK par mai insidioase decât televizorul pe care îl blama Anibalector. Pentru a nu deveni ușor de manipulat, niște holograme în propria viață, citiți! Citiți „Fahrenheit 451”, de Ray Bradburry, citiți cartea menționată anterior, citiți „Cronicile domnișoarei Poimâne. Misterul orașului Lunivineri”, de Adina Rosetti, citiți filozofie!

În paginile acestui număr al revistei veți descoperi interviul luat de Sara doamnei Gabriela Salcian, terapeut, care atrage atenția asupra pericolelor la care ne expunem utilizând diferite aplicații; veți descoperi, de asemenea, viziunea critică a Adei, a Smarandei, a lui Andrei și a Patriciei, care le oferă tinerilor din generația lor o oglindă deloc măgulitoare. În plus, prin invitația la cinema lansată de Ștefan, puteți descoperi filmul recent al lui Radu Jude, „Nu aștepta prea mult de la sfârșitul lumii”, care tratează, printre altele, relația cu aplicația TIK TOK- relație de tip machist, promovată de „vedete” precum frații Tate, sau de tip satiric, a la Charlie Hebdo, cum susține protagonistul filmului că stabilește. Vă recomand și eu acest film, de o profunzime și o ingeniozitate încântătoare.

Pe de altă parte, trebuie să recunoaștem că rețelele sociale au și un rol benefic în existența noastră și acest aspect este pus, de asemenea, în evidență în revista noastră.

Pentru acest număr, salutăm prezența în număr mare a juniorilor. Elevi ai clasei a III-a C sau a IV-a A și-au dorit să-și exprime opinia cu privire la tema lansată și au făcut-o în mod elocvent și pertinent. Salutăm, de asemenea, prezența onorantă a unui diplomat, a Doamnei Therese Hyden, AMBASADOR al Suediei în România, care a avut bunăvoința de a răspunde unui interviu consemnat de Athanasia.

Nu în ultimul rând, vă veți bucura de creațiile literare ale colegilor mai mici sau mai mari, dar și de creațiile lor plastice, un adevărat regal al culorilor. Cu această ocazie, citind și articolul doamnei profesor de educație plastică Mihaela Petre, veți descoperi că arta, alături de literatură, este o altă ancoră solidă în realitatea „adevărată”, profundă.

Savurați, de asemenea, ilustrația de copertă a Alessandrei Ilie și felicitarea pentru care Smaranda a obținut premiul I la concursul lansat de MINISTERUL EDUCAȚIEI din Spania, TARJETAS DE NAVIDAD.

Vă doresc lecturi profitabile!

Smaranda COSTACHE, 11A

DIN VIAȚA LICEULUI

JOC ȘI SPIRIT CIVIC

Pe 6 decembrie 2023 am avut onoarea să primim vizita doamnei Therese Hydén, Ambasador al Suediei, în cadrul proiectului european EUlectionplay, coordonat de Asociația Aspire Teachers, care promovează participarea inclusivă la democrație a tinerilor prin educație experiențială.

În prezența doamnei Ambasador și a Franciscăi Răileanu, coordonator Aspire Teachers, elevii clasei a VII-a A, îndrumați de domnul prof. Mihai Coviță, au jucat jocul Electionville, un board game suedez folosit de școli din mai multe țări europene, și au dialogat pe teme civice și cultural-istorice.

Jocul i-a încântat pe elevi prin felul în care sunt provocați să dezbată, să negocieze și să ajungă la un acord cu cât mai mulți participanți, pentru binele comunității. Aceasta este și esența democrației.

Sperăm ca jocul să ajungă la cât mai mulți elevi, iar simțul civic să urmeze un trend ascendent în comunitatea noastră.

Interview with H.E. Mrs. Therese Hydén, Sweden ambassador to Romania

A: 'What do you think the impact of the game Electionville on Romanian students is?'

T: 'From what I saw (with the 7th grade students), they seemed excited, they were engaged in the game.'

A: 'They were also quite competitive and fiery.'

T: 'Indeed. And I think that's the idea, it's a game... But also it's a game where you have to discuss with each other. So, I hope that this is one thing that the students playing the game would learn- how to work with each other.'

A: 'Yeah, I saw them playing, they were quite good at communicating with each other.'

T: 'And then the other thing, it seems, was the money, as they need to be careful with it. How do we find the money, and how do we spend the money? Money is never enough.'

A: 'From my experience, being in 10th grade, I learned that money is very complicated, you need to learn a lot of things, and sadly, you don't learn that at a young age and this game is good at showing that. It's a good idea, I like the concept of it and hope you're able to spread it around.'

T: 'Well I hope it can be introduced in more schools, because, as you are taught in civics, as citizens, we have both rights and duties, and I think this game can also show us the side of a politician. We sometimes say: 'Ah, they're like this, they're like that'; well, this is what they have to do, and if we know what their job is, then it's easier for us as citizens to actually check that they're doing the right thing. So, it seems that they picked up on the working together and, you know, the money, spending the money.'

A: 'I am excited to try it, I think next year. I am excited to play it if I get the chance to, it sounds like a fun game.'

T: 'I hope they will let all of you play!'

A: 'Now, for the second question: 'Do you think it is important for students to get involved in community issues from an early age?''

T: 'I would say yes to that question. I say it from the perspective of my country. I know that it's already the job of the school and teachers to help both the students to learn things, to educate them to read, to write, mathematics, all sort of things, but the other part of the job of the school is to teach students how to become responsible citizens.'

A: 'I do agree with that, especially since Cervantes does that. I come from a middle school that wasn't as focused on it, and coming to Cervantes and seeing that teachers care about your future was... odd.'

T: 'And that makes such a difference for you.'

A: 'It really does.'

T: 'And I mean, I've checked some of the things, and if you ask me about civic activities, I think they can

DIN VIAȚA LICEULUI

be a lot of things. One thing, which is really important in Sweden, and also an obligation, is in relation to the household garbage, because in every house we have so much plastic, paper, glass, the food waste; in every house or apartment buildings, you have to sort the trash, you can't just leave it in one big bag [...]. It needs to be sorted. Most of it goes to the recycling and this happens in schools, in kindergartens, even in the workplace, in the office buildings. In these places, after the school meal (because in Sweden, the kids get a free lunch, every day, between 11.30-13.30), what do you do? You have to bring the dishes, and if you didn't finish your food, you sort it there. It's a way of practicing civic duties, in a way. And also, what happens a lot in Sweden is that, in the local area, every year, people will try and participate in some clean-up activities, because there will still be some garbage in the park or in the neighborhood and people will try and participate. And that's good. It's a nice feeling, you know... I was a part of this, and I made something look a bit nicer, and took a little more care of our environment. So, I think it's never too early to do civic activities, and it is never too late to start.'

A: 'I agree, my mother did teach me that at a young age.'

T: 'And another thing: what is also important in schools is to be clear that boys and girls can both do the same things, play with the same things, and, you know, whatever cleaning up duties they have in the kindergarten or in the school, the boys and the girls will do them equally. The same at home.'

A: 'What do you appreciate most about Cervantes students?'

T: 'I think you have been very welcoming to me.'

A: 'Thank you, I'm glad to hear.'

T: 'And it seems to be a very well-organized school. The teachers that I met were very welcoming to me; also, the fact that Cervantes school took the game and now is introducing it to the students shows me that there is an open mind to alternative ways of teaching and learning. So that is something that defines this school.'

A: 'I feel like we have learned a lot today, especially the children that got to try out the game. I feel like they will leave with a lot today.'

T: 'I hope so, too, and I think you're on a great path.'

A: 'Thank you.'

T: 'And I'm really glad to have been interviewed by you.'

A consemnat Athanasia Pană, IOA

Mobilitate Erasmus- Estonia, noiembrie, 2023

Maria-Ilinca GOICEA, Miruna ZAHARIA I2C, Ștefan Tudose I2D

Înainte de a avea ocazia să vizităm Estonia, tot ce știam despre această țară era situarea pe glob, capitala la Tallinn și că este des confundată cu statele ei surori, Letonia și Lituania. Stereotipurile despre locuitorii țărilor nordice ne-au făcut să credem că ne vom întâlni cu niște oameni reci, dintr-o țară încă și mai rece. Am rămas, însă, surprinși de ospitalitatea și bucuria lor de a ne cunoaște. Mai mult, am fost marcați de frumusețea orașelului care ne-a fost gazdă, Viljandi, un loc care probabil, dacă n-am fi avut norocul să participăm la această mobilitate (din cadrul proiectului Erasmus+), ar fi rămas necunoscut pentru noi toată viața.

Fiind întâmpinați de estonieni cu o atitudine mai rezervată, pe care am înțeles-o apoi ca fiind entuziasm, ne-am așteptat să nu ne apropiem prea mult de ei, să rămânem împărțiți. Totuși, atât activitățile organizate de noi în cadrul școlii lor, cât și vizitele în care ne-au condus prin Viljandi, Tartu și Tallinn ne-au demonstrat contrariul, reușind să râdem împreună, să aflăm lucruri unii despre alții, să ne împrietenim. Noi, cel puțin, încă ținem legătura cu câțiva dintre colegii noștri estonieni. Deși se autocaracterizează ca reci, chiar după o singură conversație, am observat cât de calzi sunt cu toții. Nu a existat niciun fel de bariere, nici de limbă, nici de cultură, discutăm cu ei firesc, în ciuda diferenței de vârstă (ei fiind clasa a noua, noi, a unsprezecea/ douăsprezecea).

Scopul principal al întregului proiect a fost orientarea în carieră, însă, prin intermediul activităților organizate în școală, experiența ne-a ajutat, atât pe noi, cât și pe elevii estonieni, să ne dezvoltăm abilități esențiale, precum munca în echipă, vorbitul în public și chiar creativitatea. Am discutat despre posibilele cariere de viitor, am analizat cele mai bune răspunsuri la întrebările tipice ale unui interviu de angajare și am comparat tendințele tinerilor în ceea ce privește alegerile profesionale. În plus, activitățile stabilite de profesori, cum ar fi seara de jocuri sau cea de bowling, ne-au permis să ne cunoaștem și să ne apropiem suficient de mult încât să ajungem să ieșim împreună în oraș, să ne petrecem cu toții serile la restaurant.

Pe măsură ce am petrecut mai mult timp cu ei, a devenit vizibil că începeam să ne atașăm unii de alții. S-au bucurat să ne prezinte orașul lor (care ne-a lăsat impresia de securitate deplină) și locurile în

Trupa TUTTI FRUTTI - o nouă încercare, un nou spectacol

Cristiana MORARU, 12A

care își petrec timpul, iar unii dintre ei au ales să viziteze Tartu alături de noi. Unul dintre cele mai amuzante momente a fost când cu toții am încercat să învățăm puțin din limba celorlalți și am pronunțat cuvintele așa cum ne-am priceput. În ultima zi a proiectului, înainte să mergem la aeroport, era plănuț să vizităm capitala, Tallinn, care se află la aproximativ două ore distanță de orașul unde am stat. Deși nu ne așteptam, cei mai mulți dintre estonieni au vrut să își petreacă sâmbăta cu noi, plimbându-se printr-un și mai mare frig, pe malul Mării Baltice. Însă cei care nu au avut cum să ne însoțească ne-au condus până la gară pentru a-și putea lua la revedere, în speranța că într-o zi ne vom întâlni din nou.

Cu toate că nu am prevăzut asta, ne-am îndrăgostit de tot ce am întâlnit, de oameni, de arhitectură și de întreaga atmosferă. Când a venit vremea ca noi să ne îndreptăm spre aeroport, iar ei să se întoarcă în Viljandi, mulți s-au emoționat, rugându-ne să revenim în Estonia, și noi am înțeles că întreaga experiență nu-și va pierde din importanță niciodată.

În concluzie, dacă aveți vreodată ocazia să vă înscrieți la un proiect Erasmus, vă sfătuim să o faceți fără a vă gândi de mai multe ori. Nouă ne-a plăcut mult, am mai fi rămas acolo, în Estonia, dacă am fi putut. Iar dacă vreți să aflați mai multe despre cum au decurs activitățile la care am participat în cadrul mobilității, puteți citi blogul pe care l-am dedicat acestei experiențe: <https://flipboard.com/@malcoviciirina/erasmus-mobility-6919g7m1y>.

După cum ne-au învățat estonienii să salutăm, ne luăm la revedere spunându-vă „Head aega!”.

„Ne găsiți la capătul curcubeului” este mesajul dat de grupul de tineri ai trupei către oamenii din jur.

Fiecare și-a adus propriul gând și propriile sentimente, realizând ÎMPREUNĂ un conținut coerent prin cuvinte, cântec, mișcare și culoare. Juriul Festivalului „Vocea Teatrului Licean” ne-a răsplătit cu premiul special al juriului iar postul de radio „București FM” a înregistrat radiofonic spectacolul și l-a transmis în data de 30.10.2023. Acest festival, cărui i se datorează înființarea trupei, inițiat de primăria capitalei, a reunit în acest an elevi din 17 licee.

Aprecierile ne-au încurajat să participăm și la alte competiții, de tradiție în domeniu, precum Festivalul Național de Teatru „Ștefan Iordache”, unde întrecerea s-a dat cu trupe din întreaga țară.

Marele câștig este bucuria lucrului împreună, întâlnirea unor mentori excepționali, relaționarea cu tineri din București sau din întreaga țară. „Lucrul bun” a rezultat din efortul depus de-a lungul timpului în repetiții desfășurate la școală sau la Teatrul Mic, a cărui echipă ne-a sprijinit cu profesionalism și afecțiune. Au fost zile întregi de repetiții și implicare din partea unei echipe alcătuite din adolescenți, dar și din adulți. Am învățat să ne ascultăm reciproc și... am câștigat!!

Teatrul este o modalitate de a ne îmbogăți spiritual și cultural.

Trupa TUTTI FRUTTI vă așteaptă la următoarele spectacole.

O zi petrecută în Constanța

Mihail AVÂRVAREI, 7C

În săptămâna „Școala Altfel” am avut activități minunate pe care doamna dirigintă, împreună cu alți profesori, le-a coordonat. Dintre toate, cea mai distinsă a fost excursia la Constanța. Am mers cu autocarul, împreună cu o clasă de a 8-a. Ajunși la Constanța, prima noastră oprire a fost Delfinariul. Clădirea ne-a fascinat în primul rând pentru mărimea sa impunătoare, dar și interiorul ei a fost deosebit. Însă ce ne-a impresionat cel mai mult au fost delfinii, care și-au arătat talentul și priceperea, frapându-ne. În continuare, ne-am luat adio de la delfini și de asemenea de la Delfinariu și am pornit spre mare. Pe plajă, doamna dirigintă ne-a lăsat să ne jucăm cu nisipul și să ne bucurăm că am văzut încă o dată marea. Pot să spun că a fost o experiență stranie să mergi la mare cu toată clasa, însă și amuzantă, fiindcă puteam petrece timp împreună. La plecare ne-am lăsat propria amprentă pe nisipul fin, scriind 7C. Ulterior ne-am îndreptat cu pași repezi spre restaurant, unde am mâncat, iar apoi ne-am reîntâlnit cu autocarul și ne-am rezezit la Adamclisi, pentru a vedea monumentul Tropaeum Traiani, aflând și istoria sa, apoi șoferul ne-a transportat înapoi la București, la liceul nostru.

Această excursie a fost cea mai frumoasă la care am participat până acum, care ne-a apropiat mai mult și care ne-a oferit multe amintiri pe care nu le vom uita niciodată.

DĂRUIEȘTE 173 DE ZÂMBETE

Daria NEACȘU, 12B

Cu inimile pline de generozitate și dorința de a aduce bucurie în inimile copiilor dintr-o școală defavorizată din comuna Năeni, județul Buzău, comunitatea din Liceul Teoretic Bilingv „Miguel de Cervantes” s-a unit într-o campanie umanitară de Crăciun. Cu sprijinul tuturor celor implicați, elevi și părinți, am reușit să adunăm o varietate de bunuri și donații. Nu toți copiii au privilegiul de a avea parte de propriul Moș Crăciun, însă, datorită empatiei și motivației de a le oferi acestora o sărbătoare fericită, a fost posibilă pregătirea a 173 de cadouri pentru aceștia. Bucuria din ochii acestor copii în momentul în care au primit darurile, în cadrul unei serbări organizate în școala lor, și au simțit căldura și sprijinul din partea comunității noastre a fost inestimabilă. Zâmbetele lor și entuziasmul din acea zi au fost adevărata recompensă pentru eforturile depuse în cadrul campaniei noastre umanitare. Suntem mândri că am putut face parte dintr-o comunitate atât de solidară și plină de compasiune, iar impactul pe care l-am avut în viețile acestor copii este neprețuit. Astfel, magia Crăciunului vine adesea din gesturi de generozitate și compasiune și oricine poate să facă o faptă bună pentru cineva care nu a avut parte de același noroc.

The Masque of the Red Death

Paula TURC, IIA

Prospero's exclusive masquerade party made him feel as if he were attending one of Ezra's concerts. The memory of his death made his stomach clench, but Ji-woon quickly brushed it off, focusing on the swell of huddling bodies that surrounded him, such an intertwined motley of colours that he had to squint his eyes. Throngs milled around, filling every nook and cranny, as did their infectious laughter and ineffable chatter. The music was low, a throbbing buzz, flowing amidst them, mixing with the churning of drinks and the clinking of crystal glasses. Soon, a dull, monotonous clang joined the music, for a gigantic clock of ebony stood in one of the corners, obscured by the many silhouettes. Its pendulum swung back and forth with sharp, hypnotising movements.

Tall and narrow Gothic windows looked down upon him, as did the grand stage in the middle, which was adorned with braziers of fire. Their flames cast guttering rays upon the tinted glass, enveloping those gathered around it in ghastly hues, twisting their masked faces into wild countenances.

I shouldn't be here, Ji-woon often found himself thinking. The ticket I bought and the suit I rented cost me an arm and a leg. But I must see Prospero.

After Ezra's death, he could no longer bear to listen to any of his songs, for the memory of that utterly bone-chilling conversation would prod at his mind. As a result, he searched to fill the void in his life with other sources of entertainment, something that would make him forget about that eerie night. That's how he discovered Prospero, a famous influencer who spent most of his time launching motivational podcasts. He talked about the key to success, the importance of willpower and confidence. Listening to him was similar to hearing Ezra sing; it filled him with the unshakeable feeling that he was unstoppable, that he could finally take control of his life. Temporary, yes, but thrilling, nonetheless.

However, a sticky coldness had coiled around his entrails ever since he stepped into the venue. I shouldn't be here, I really shouldn't be here, and it's not just because of the money.

Films of perspiration formed beneath his mask. I shouldn't be here, but it's too late to back away now.

"May I have your attention please?"

The music died down. Prospero stepped onto the stage, tightening his grip on the microphone. His long cape fluttered and wrapped around him, and the golden mask concealing his facial features carried a piercing numbness.

He started off with the usual: the importance of discipline, what being successful really entails, the potential we all carry inside ourselves, unbeknown to us.

Prospero talks with the zealotry of a priest, the burning passion of a firm believer. His words are just like Ezra's—mesmerising, thrilling, empowering.

Clang, came from the brazen lungs of the ebony clock. Midnight.

A stir in the air. Murmurs of surprise slowly seeped through the room, shrouding Prospero's words. Ji-woon quickly looked around, only for a gasp to escape his lips as soon as he spotted it.

A tall and gaunt figure stalked amongst the crowd, garbed from head to toe in trailing silks of scarlet. His mask resembled the countenance of a stiffened corpse, to the point where even the closest scrutiny must have had difficulty in detecting the cheat. It bore all the features of a face, besprinkled with the tiniest drops of crimson.

The mysterious figure moved with slow, precise, almost solemn movements, looking as if he were gliding from afar. At once, he turned his head towards Ji-woon.

"Encore, Ji-woon," that voice, that lingering whisper that he'd tried so desperately to forget for the past few months. "Encore."

Before he could steal a breath, the braziers of fire collapsed. Flames gushed and swayed, spreading around the room in a fierce, almost maniacal, manner.

"Entertainment, the beauty of your bane, isn't that right?" Ezra's soft voice gnawed at his eardrums. It muffled the oncoming screams, the vicious crackling of fire. Through the onslaught of guests, the figure in red approached, carefully removing his mask.

Ezra's once ashen face turned deathly white, all his smooth features twisted and cracked. The array of faces appeared once again: mouths opened in silent screams, eyes closed shut, skin burned, ripped apart or greyed out to the point where it resembled but a husk.

A mere puff of air escaped Ji-woon's lips—his face appeared amidst the array, so utterly unrecognisable that he almost collapsed. Patches of skin spread over jutting bones, scorched and charred.

"I told you we'd meet again. It's beautiful, isn't it? The screams, the crushing warmth, the subtle but sure approach of death..." The Red Death took one deep inhale. "And the smoke. The thick, piercing smoke, the impassable murk. No matter how much you strain your eyes, all you will be able to see is darkness. A cold, clammy darkness that shall engulf you whole."

The pain started long before Ji-woon realised it. And Darkness and Decay and the Red Death held illimitable dominion over all.

Surrounded by nothing and next to no one

Diandra Maria Pânișoară, IOA

It was a freezing cold December evening. Outside-sheer darkness. One couldn't see a thing because of it. The sky illuminated the landscape, which seemed so dead that even the most vivid colors could not bring it back to life. The sky was covered in stars but that did not seem to be able to make the image clear. What was seen once as a landscape of a morbid reality had disappeared into a disturbing image being caught by an innocent glance. It had something beautiful though, it seemed quiet, it seemed undisturbed, that was the key element of this abyss.

you are hurt and want to be healed, not even thinking about the fact that the person in question only showed you what they wanted you to see. Although the road seemed to continue endlessly, the truth was different, somewhere it had to get the meaning that our society finds acceptable. It had to get to a concrete point. Suddenly it began to rain, with heavy drops, the sound of water hitting the cement was soothing. It was finally a sound that distracted you from the stillness that troubled your thoughts. Now that a sound appeared, it seemed as if the picture was changing, but the weather was getting even colder and colder until nothing else mattered.

In this fatal landscape, a single car was driving. The direction that the car was on, takes you to a small deserted town. It was so strange. As you walked you saw abandoned houses, restaurants and shops that were broken into, and everything was so dead, you just couldn't find a single house that didn't look like something dramatic had taken place there. The car was driven by Delilah, she didn't know where to go, she just continued to drive and hoped to find someone to help her, she would run out of gas and soon the inevitable would happen. As she was driving through this ghost town, she felt something familiar, it was weird, she had never been there before. Plus, this city looked devastated for a long time. Something in her subconscious made her relate to this experience as déjà vu. The car stopped. The sound of the engine stopping was the scariest sound she had ever heard. She knew that the prudent and smart thing she had to do was to stay in the car until morning or call someone. But her phone had no signal, so she started waiting.

She couldn't sleep at all, but eventually sleep overtook her. She woke up and suddenly looked at her watch, that showed her the time and day, when she looked better, she saw it was the next day but it was still night. In her mind she thought she couldn't have slept for 24 hours and she made the decision not to fall asleep to prevent such an occurrence.

She got out of the car and walked until she found a restaurant. It was a devastated, broken and dark. She went to turn on the light switch hoping it would work, surprisingly it did but it flickered. The tables were torn down, the floor looked terrible. As she approached the interior of the restaurant, she saw pictures of what, at the moment, she thought were from the good old days the restaurant had seen. But still something was wrong. The first picture was with the opening day of the establishment, it was black and white. One detail was highlighted for Delilah the kitchen was still locked with

Andra ION, 7A

This area was found between several cities, it was full of people, yet it was so quiet that it seemed unseen, unpassed, and unheard of by anyone in years. Maybe that was the weird element here, there should be people but this void is filled only by silence. The weather resembled the deep stillness of autumn, the cruel cold of winter, the small changes of spring, and the apparent innocence of summer.

You would have to be crazy to walk around here alone. You don't know what awaits you on the street or in the nearby forest and it's so quiet that you don't know what it's like to stay with your thoughts left free but isolated. The forests covered the street: front, back, right, left; gathering trees everywhere as if the darkness of the street was the greatest source of light for that full but empty forest. As the road continued, you came to a path that could easily enter the forest, where you could see nothing except when you looked up and saw the moon strongly exposing a white light on you. The whistling of the wind was special. On the one hand, it seemed like

something out of a horror movie, but it could also seem like that moment when you're a kid, you're anxious and someone wants to calm you down. You put all your trust in that person because

the same lock that now closed the door. The second picture was of the first owner of the restaurant, he had a disappointed look on his face, this was strange because the place was full of people enjoying themselves. The third was the most frightening, it was a picture of the restaurant already destroyed.

At that time Delilah made an important decision continuing to walk through each place just to find one that had what she needed. A landline phone, something with which you can repair a car or at least something that gives a hint of what this city represented. As she walked, she felt the cold air of the previous evening, her heart trembled at the thought of the dangers around her, but above all, she did not want to be so alone. It was about three o'clock in the morning and only then did she realize that she had reached a part that was no longer looking sad and isolated. As she continued to walk, she saw houses that seem lived in.

She knocked at one house and an old lady opened. She was short and also seemed disappointed. Delilah asked where she could find a way out of this city of horror. Of course, she did not formulate the issue in question like that, she knew it would sound mean. No matter how tired she was, she wasn't going to make enemies. The elderly lady said that no one should walk around town at this hour and that she should leave, slamming the door hard. Although Delilah considered the experience strange, she thought it was normal to be skeptical when it comes to a foreign wanderer knocking on your door late at night. She continued to ignore her instincts and went to find help or at least someone who would let her use a phone.

Suddenly the part of town that seemed somewhat normal became like the previous one. Delilah felt like she was going crazy, nothing made sense. And to make matters worse she still hadn't come across a police station, a town hall, or some kind of government building. The houses became rare and almost entered the forest.

She continued walking feeling lost until she came across a small cottage. It seemed to be the only motel in the area that was open. Entering, she smelled an old and expired perfume. In her mind, it was unimaginable who would want to stay here, but desperate situations call for desperate measures. She approached the front desk and rang the bell placed in the middle of the table. Delilah didn't hear anything so she called again after a respectable amount of time. Suddenly footsteps were heard. The reason she had come in this small building was to answer her unanswered questions. But breaking the rule she had about sleeping in this town Delilah thought about closing her eyes for a few moments. She was ready to ask for a room, so her hands were in her purse looking for a wallet. She heard a familiar voice, when she looked up, she had the fear of a life time. Delilah saw the old

woman from the house she knocked on. Half an hour had passed, it didn't make sense. The person at the front desk had the same disappointed expression. In a loud voice she said that there were no spare rooms. Delilah, scared of the way the woman reacted and also a little dissatisfied with the answer, given that no one was there, decided to ask where she could get help. So she tried, but the woman walked away, without shame, as if Delilah did not exist. That moment was a reflective moment for her. She wondered how it was that you can talk to a person and reach the same dead end you end up in when you are alone.

Feeling frustrated and exhausted, she loudly rang the bell in the middle of the table. Nothing. And again. Nothing. And again. Heavy footsteps were heard. Delilah's heart was beating faster and faster as her hands trembled. A man came to the reception. He was quite old and wore old clothes that were loose. With a heavy and gloomy voice, he tells her „We are closed!”.

Olivia IOSIF, 7A

With a lost voice Delilah whispers "Wrong answer. You are out of spare rooms." And she left disappointed, the door slammed loudly behind her.

It was half past four in the morning. And she walked back to her car. She passed the cottage, the old woman's house, the other houses and reached the area of shops and restaurants, passing the houses that didn't seem inhabited, now it was changed. There was an air of forgotten Christmas. The air smelled like burnt wood combined with chocolate chip cookies. It smelled familiar. It was almost unnatural, the

landscape did not match this very specific smell, at all. If you closed your eyes, you could almost visualize the picture of your family next to the Christmas tree. It was something similar to the isolated image, finally. The moment when you faked a smile next to relatives or people you don't know next to the Christmas tree. It's that moment when you're around people but you're alone.

When Delilah reached her car, she lay down tiredly on the car seat. She felt something under the chair. She had forgotten that she had a full gas tank. Quickly filled the car's tank and started to drive. In her soul she was so relieved but also frustrated. Why no one helped her, why did she walk like a crazy person without a way in a city that was clearly demented?

A strange sound could be heard from the engine. As she was driving, she realized that there was a problem with the car. The vehicle slowed down more and more until it stopped in front of the cabin. Now it was day. And with all the anger that she had, she went to the cabin again. She entered the dining room where surprisingly people were eating quietly. She came to the limit of her powers and told her story. She knew it was an irrational gesture, but she couldn't help herself in any other way. People ignored her. Suddenly the old woman with the old man from earlier appeared behind her. The woman approached and said "I told you we don't have room for you!". Delilah shocked by the absurd remark, just stood there upset by the incompetence and the rudeness with which she was treated. Then, emotionally exhausted, she asked:

"Is it a threat? I thought that physical space is lacking, but if you can help a lost stranger because she or he is not part of your society based on destruction and old and corrupt values, then maybe I am damned to walk in a circle in this town for eternity."

"You might just have to!" Responded the old lady with a condescending tone.

As tired as she was, having no other option she decided to walk around. She knocked from house to house. All closing their doors in front of her. Then Delilah thought "Maybe I'm the problem. Such a large mass of people, they can't all be crazy." So, she continued to go from store to restaurant, from house to house. Either there was no one, or worse, people who didn't even recognize her existence. So at the last house she decided to knock on, she said, right before the door closing:

"Why doesn't anyone want to lend me a phone, to help me, even in public places where the fear of an unknown stranger fades away?"

Because the situation needed an answer, the people on the other side of the door said:

"You still remain a stranger, you are an unknown element, which is not in sync with how we see life and its activities. So, you are either with us or against us. There is no other viable option."

Suddenly the door closed in front of Delilah. "It's this how it was going to be from now on? I'm trying in vain to get out of this city and this city trying in vain to get rid of me? Everyone letting the fear of the unknown dominate them? This is why everything is destroyed, what fuels this ecosystem?" Now she felt like the forest, alone but surrounded by people. Dark because an outsider was expected to give a source of light, full of details with which it survived, an ecosystem of its own that endured the ignorance of others. She walked and walked, but there were no more houses. What would be the difference? Loneliness was seen more in people than in its own cruel definition. This city was the meaning of loneliness not of being alone. When you are alone you are quiet, you are calm and you are focused on your thoughts. When you are lonely you are stuck with your thoughts and the silence becomes stronger and stronger, only your contradictory ideas lead to a logical conversation, which is helped by space and time.

While walking around endlessly, Delilah remembered what she had learned a long time ago about engine repair. So, she went to the car and started trying to fix her problem. After hours and hours of people passing by in disappointment, she managed to start the car.

She felt stuck, she was in a contradictory situation. She was frustrated, upset about embarrassing herself, emotionally exhausted because of these heartless people, and relieved that she could finally leave this God-forsaken town. It was night again. The road was full of a clear moon light, which sparkled with the towns non-existent chances, which seemed paved on the road as she drove on. It was just her with her thoughts, as she probably always was. Now at least she knows it wouldn't make a difference if it was otherwise.

Nichita MITRANA, 12B

The negative effects of social media on young people

Mihnea Andrei TOMESCU, 10D

This article contains a list of the main negative effects of social media on young people. These include creating echo chambers, giving young people unrealistic expectations of their body image, and consuming a lot of their time with useless activities.

First of all, echo chambers, what are echo chambers and how are they created. An echo chamber is an "environment in which a person encounters only beliefs or opinions that coincide with their own, so that their existing views are reinforced and alternative ideas are not considered". (Oxford dictionary). Social media helps create these echo chambers with its algorithms that hope to keep you engaged for as long as possible, thus recommending things that you would most likely click on, or things that your friends or the people that you follow watch or post. This results in the constant reinforcements of the same ideas that you already agree with, so much that you stop acknowledging different points of view resulting in you getting stuck in a bubble and, from this point on, it is really hard to escape. This is especially troubling for young people who are less experienced and are even less likely to question what they watch or read, resulting in the mass radicalization of young people, which can lead to them getting manipulated by the elites who will exploit their naivety for their own personal gain.

The second big problem with social media is that it creates an unrealistic expectation for your life and your physique. On many social media applications, you will find people posting photos of themselves or of their lavish lifestyles, which can give young people unrealistic expectations since most big names on these social media sites have unachievable lifestyles for a teen or young adult who wasn't born rich. These photos are taken in perfect lighting and are sometimes even photoshopped, thus presenting an unfeasible image of what a normal (Not starved, dehydrated or drugged) human body should look like. As a result, the young person can become unsatisfied with their life or physique and, in extreme situations, when that person is also experiencing other pressures, it can even lead to suicide.

The last big problem of social media is the amount of time that young people spend on it and the fact that they use it as relaxation instead of developing meaningful hobbies. Thus, they throw away their time, and sometimes their money whilst destroying their attention span and only gaining temporary relief from their problems. The proper way for someone to relax is by doing a productive activity that they enjoy and is separate from their work or school.

In conclusion, social media is isolating the youth by putting them into echo chambers, thus contributing to radicalization and the loneliness epidemic. It also increases the depression rate amongst young people by showing them unrealistic lifestyles and bodies that only the richest and most influential get to live.

Hatred

Patricia-Alexia DRĂGAN, 7A

Everybody thinks they know what "hatred" is, but most people don't. Those who know what hatred is, are the ones who experienced it, and they can't describe it in words.

This bad behavior comes out of amusement or sadness. They basically spread their negative feelings to other people. Why, you may ask. So that they feel better about themselves, knowing that they aren't the only sad ones.

"Hate" is a strong word. It comes from a person's inner self. It can come in different shapes, but they all hurt in the same way.

There is a method of hate that most people can not define it as hate. These negative people always have something to say or to comment on posts. The good people who chat with them, laugh at their funny stories without knowing that they contribute to their hate.

It seems harmless to like, to respond, or to laugh at such a negative comment but it's not. The people who contribute at the hate are as guilty as those who talk about bad stuff.

It's like a virus. It spreads around. The hate basically spreads around!

What you should actually do when you notice hate comments, is: to report the message, for the cause of bullying.

One small step can lead to kindness. If you see that no one is contributing to spread kindness, you should be the first one to do it.

Social Media

Athanasia PANĂ, IOA

We currently live in a society that is dominated by the presence of social media. Although it's very popular with the newer generations, many use it, and we can't really imagine going back to a world without its existence (a good majority of people couldn't).

While social media has its positives: being able to communicate with others easily and quickly, unlimited access to information, the ability to learn certain skills by searching for the information online- for example, I managed to improve my art skills by searching for tutorials, tips, hacks and other online, specifically YouTube, Instagram, TikTok, and many others -, unfortunately, it also comes with its negatives, which- at least from what I've experienced- are often highlighted in conversations surrounding this topic.

Those negatives are: people constantly criticizing you (if you post content of yourself for the world to see), trends changing often, and since influencers feel the need to follow these trends to be able to stay relevant, they start overconsuming. I am thinking of Shein's designs: this brand is so popular, which is a problem on its own, that it has created a huge environmental concern. Another negative impact is in the case of the people who cannot learn when it is a good time to take a break from their screen, which can lead to having tired eyes, and blurred vision, and the list can go on.

A lot of people say that they're proud not to have TikTok, and I can't quite blame them, as I feel like a lot

of negativity comes from the app, with harmful trends, dangerous challenges, and even immature influencers, who are quite young and don't have any social media training, etc.

I feel that you can make TikTok be fun and educational, though; I, for example, am able to learn new stuff every day, as I do enjoy to watch history related content or people analyzing paintings, the important thing is to be wary of the dangers of the app. That especially because there are all sorts of people using the app, and you have to be careful, and report or block people that you don't like or give you a bad feeling, and that also goes for videos you don't like, which may come up on your feed.

At the end of the day, social media is just a small part of someone's life, and it is important to enjoy your life. Don't be stuck on negativity as often. Life becomes easier when you try to have a more positive outlook. Sometimes you're unable to, and that's fine, we're in 2023 (now probably 2024), it's okay not to be okay all the time, and that's something people on social media will tell you, which is great, that we have become more open minded.

I guess that, as I now try to wrap up this article, that although TikTok, and the rest of social media show many negative things, there are still positive aspects to it, you just have to dig it up. I am unsure what the conclusion should be, perhaps it doesn't even need one. Perhaps, it is just my way of starting a conversation.

Athanasia PANĂ, IOA

Un cuento paralelo a la realidad

Abigail SFETCU y Paula TURC, 11A

Era una noche inusual. Ocurría todo lo contrario de lo que nos esperábamos.

Estábamos celebrando el Día de los Muertos: los camareros que contratamos nos sirvieron una extraña comida que no tenía ninguna relación con la fiesta. Todos zampaban esas hamburguesas y helados roboticamente. Los pájaros no cantaban, alzaban gritos de desesperación, estaban sufriendo al ver sus cuerpos pudrirse y los huesos rebotaban del suelo.

En ese momento, cada vez que uno de nosotros daba un bocado a esa comida, desaparecía y de su silla salían llantos terroríficos. También llegó mi momento y aterricé en una de las callejuelas de Birmingham. Me desplazaba por la ciudad flotando con la ayuda de las manos.

La gente estaba aterrorizada— en cada esquina se oían risas maléficas. Me paré delante del portal de una casa llena de flores sangrientas, y una criatura envuelta en escamas con ojos amarillos y cuerpo alargado repartía bombones hechos de carne humana a los niños, que parecían esqueletos.

Europa y yo

Smaranda COSTACHE, 11A

Ministerul Educației din Spania le-a oferit elevilor din liceele cu profil bilingv (română-spaniolă) ocazia să mediteze asupra valorilor europene comune, prin organizarea unui concurs având ca temă „Europa y yo”.

Felicitări Smarandei pentru obținerea premiului !!

Tumbada en el sofá, en el saloncito pequeño y con poca luz, miro con obvia curiosidad la pantalla luminosa de la tele. Es un documental cualquiera, uno de los que presenta con suntuosidad la información y que muestra escenas espectaculares.

En una de las escenas aparece una joven de una belleza rara, originaria de los países nórdicos, con los ojos fríos, la cara pálida y labios rojizos. La miro con fascinación hablando sobre su país, su cultura, sus raíces. Deslizo mi mirada sobre su rostro bonito, cuando de repente en la pantalla aparece otra chica, de España.

Tiene la piel bronceada y una expresión agradable. Poco a poco, las escenas cambian y gente de todos los países europeos aparecen en la pantalla contando su historia, su identidad nacional y personal – griegos, eslavos, rumanos, franceses, ingleses y nórdicos-.

Observo las diferencias tan patentes entre las personas, entre sus orígenes, y remarco con alegría el mismo espíritu solidario. Me encanta ver cómo, a pesar de las apariencias, de lo superficial, me reflejo en desconocidos de otros países.

Estamos unidos por el amor, el valor, la tolerancia y un sentido de pertenencia, típico del ser humano.

Las provocaciones que matan

Patricia DRĂGAN, 7A

Hoy en día, las redes no tienen solo partes buenas, tienen unas partes malas y peligrosas, las provocaciones, que existen en todas las redes. Si los chicos no hacen estas provocaciones, que les dan otros niños, ellos van a ser “extraños”. Desafortunadamente, estos retos, en muchos casos, no son divertidos o infantiles, y muchos jóvenes que las han hecho, han muerto. Un ejemplo es el selfie encima del tren, que mata a muchos niños.

Los ejemplos de las redes, que son famosas todavía no son unos modelos buenos. Pues estas personas populares tienen muchos seguidores, ellas reciben mucho dinero por hacer publicidad de unas cosas que pueden enfermar.

Por desgracia, las personas, que hacen cosas admirables, no son atractivos, para la gente.

Mi consejo para todos los niños es que no repitan todo lo que ven en las redes, porque un desafío, que parece inocente puede costarles la vida.

Maria STANCU, 5A

LINIA 568

Sofia SURDU, 7 B

Într-o dimineață de septembrie stăteam cu o cutie de carton în mâini în fața unei clădiri de birouri; deși vara se terminase, simțeam cum soarele îmi ardea gâtul. Am început să pășesc înainte, cu grijă fiindcă pantofii îmi rodeau călcâiele. „Ar fi trebuit să-mi cumpăr plasturi”, m-am gândit în timp ce urcam în lift.

Câteva zeci de minute mai târziu mi-am întâlnit șeful, mi s-au prezentat în grabă biroul și sala de mese de către un angajat și mi s-a explicat pe ce fel de treburi aveam să-mi primesc mititelul meu salariu.

Mai apoi, am făcut cunoștință cu colegii mei. O femeie ce cred că avea în jur de 50 de ani, cu o expresie acră. Purta în fiecare zi același ruj aprins ce întotdeauna ajungea să i se prelingă pe dinți. Fiica ei care nu înțelegea o iotă din ce încercam să-i explici, dar, spre deosebire de mama sa, avea obiceiul să-ți zâmbească, ca semn de încurajare. Și un bărbat despre care nu pot să spun prea multe, nu mi-a vorbit decât o dată (și nici măcar nu cred că se pune pentru că nu pe mine voia să mă salute).

Fiind prima mea zi de muncă, șeful m-a lăsat să plec cu jumătate de oră mai devreme, astfel ajungând la timp să prind autobuzul. De fiecare dată când călătoresc pe linia 568, îl văd pe John stând sprijinit de un geam sau așezat pe același scaun, cu o geantă sport veche la piciorul lui. John este mai mult o vedetă a orașului nostru.

— Maria care m-a insultat ultima dată când i-am permis să călătorească cu acest autobuz și alți trei oameni au urcat, se aude vocea monotonă a lui John.

— Taci din gură!

John se simte jignit de ostilitatea anumitor oameni, dar decide să fie persoana mai matură și să ignore acest tip de comportament, răspunde cu aceeași voce monotonă, dar de data asta punând accentul pe „jignit” și „matură”.

Am coborât din autobuz și mă îndreptam spre noul meu apartament. Eh, mult spus apartament, mai mult o garsonieră micuță. Și nici măcar nu este a mea. Sunt chiriaș. Dar este locul la care mă întorc în fiecare seară, deci presupun că o pot numi „acasă”. Când treceam colțul farmaciei de lângă bloc, un copil (n-ar fi putut să aibă mai mult de 11 ani), m-a oprit și mi-a spus:

— Bună ziua! N-ați putea vă rog să veniți la piesa noastră de teatru? Și-mi întinde un fluturaș prost desenat, dar, cum nu aveam alte planuri, l-am luat și m-am îndreptat către locație: parcul de vizavi.

Scena era formată din două mese de ping-pong alăturate, iar pe băncile din jurul ei stăteau mai mulți

adulți, probabil părinții copiilor. Doi tați și trei mame dintre care una încerca să liniștească un bebeluș. Nu m-am așezat, ci pur și simplu m-am sprijinit de un copac. Mi-am lărgit cravata, căldura se lipea de pielea mea ca o îmbrățișare nedorită și sufocantă.

Piesa a început în scurt timp. Trei actori erau pe scenă. Băiatul cu fluturașul se tot încurca în replici, iar o fetiță puțin mai mare îl corecta, dându-ne câte un zâmbet larg ce îi arăta toți dinții.

După terminarea piesei, o așa-numită „ghicitoare” vine la băncile noastre spunându-ne despre magazinașul ei de la colțul străzii. Mi-am verificat ceasul. 18:31. Mai aveam timp, oricum nu mă aștepta nimeni „acasă”. Așa că am urmat-o.

Interiorul magazinului era întunecat, chiar dacă afară soarele încă nu apusese complet. Multe borcănașe se aflau pe rafturi. Am văzut că unul era etichetat „Speranțele și visurile goblinilor”; titlul m-a făcut să pufnesc.

Când mă îndreptam spre casa de marcat am auzit un râs puternic, m-am întors rapid către „ghicitoare”, care părea gata să scaneze produsele, și o întreb:

— Dumneavoastră ați râs așa?

— Nu, îmi răspunde cu un rânet pe față. „El” a făcut-o.

Decid să nu mai întreb mai departe și i-am pasat ce aveam de gând să cumpăr (cel mai ieftin produs din tot magazinul). Ea mi l-a scanat, mi l-a pus într-o punguță împreună cu chitanța și mi-a dat o hârtiuță arsă la margini.

— Oracol, din partea casei. Sper să mai veniți pe la noi, îmi zice, menținându-și rânetul.

În sfârșit mă îndreptam spre casă după ce-am făcut un mic ocol.

Am trecut pragul ușii, mi-am pus singura pereche de pantofi cu fața spre perete și m-am dus în bucătărie unde mi-am turnat un pahar de apă pe care l-am golit dintr-o înghițitură. Știam că nu era nimic în frigider, dar tot l-am deschis. „Ar trebui să mă duc la cumpărături”.

Mi-am verificat telefonul, care a rămas fără baterie, iar după aceea m-am dus să-mi fac duș. În 20 de minute am ieșit din baie și m-am pus în pat. Așa am adormit.

M-am trezit câteva ore mai târziu, cu un gol în stomac. Mi-era foame. M-am decis să merg la supermarketul de la câteva străzi distanță. În timp ce-mi puneam treningul m-am uitat la ceas: 2:17. Am

Încuiat ușa și mi-am pus cheile în buzunar. Vântul rece mi-a lovit fața și m-a făcut să închid ochii.

Am trecut de farmacie și am început să număr casele de pe alee. Unu, doi, trei, patru, cinci.... șase. La a șasea m-am oprit. Pe verandă se vedea un băiat, cu un trandafir și o lopată în mână, ce se pregătea să bată la ușă. În ultimul moment s-a oprit și o fată a ieșit de după colț. S-au salutat scurt și au plecat, iar eu m-am uitat după figurile lor ce se îndepărtau. Atunci am observat că fata căra perne și o pătură.

Mi-am continuat drumul și nu după mult timp am ajuns la magazin. Mi-am cumpărat două înghețate. Am decis că ar trebui să merg cu autobuzul, nu mai voiam să merg pe jos. În timp ce mă îndreptam spre stație, mi-am deschis ambalajul unei înghețate și am mâncat-o din două îmbucături. Puteam să simt cum limba și cerul gurii îmi erau reci, îmi plăcea senzația.

După ce aștept puțin, autobuzul sosește și urc. Dau ochii cu John. M-am uitat la ceas, 2:47. „Dar când doarme?” M-am îndreptat spre el:

— John, nu vrei să preiau eu de aici? Te poți duce acasă.

John se uită la omul care a îndrăznit să-i facă așa propunere. Nu pare demn de rolul lui. Dar după ce acesta nu va mai fi, cineva va trebui să-i ia locul.

A făcut o pauză de câteva secunde și după aceea a continuat:

— John este de acord, spune și se îndreaptă spre ieșire.

Fără John nu mai era nimeni în autobuz. M-am așezat pe scaunul din dreptul meu și m-am uitat pe fereastră. Mi-am dres vocea ca să o fac mai groasă și am vorbit:

— Bună. Joe este aici, fratele lui John. Joe este pregătit să-și îmbrățișeze rolul.

După ce am rostit aceste cuvinte, am zâmbit arătându-mi toți dinții, de la o ureche la alta. Mă dureau obrajii.

Singur în mulțime

Iarina LUPU, 5 B

N-am fost niciodată ca majoritatea, mereu am fost a cincea roată la căruță.

Nimeni nu se uita în direcția mea și nimănui nu-i păsa de mine. Nimeni nu se va uita vreodată în direcția mea și nimănui nu-i va păsa de mine.

La început eram toți prieteni ca o gașcă unită, acum am rămas doar eu și gândurile mele.

Mama îmi spunea mereu să învăț și toți îmi vor fi prieteni. Cei care îți cer tema la chimie și latină. Dar eu nu am chimie și latină.

Iar tata îmi spunea să-mi fiu eu cel mai bun prieten și viața se va ușura.

Când îmi spuneau asta râdeam, dar acum plâng deoarece tot ce au spus a devenit real.

Cunoștințe

Sorana LASCĂU, 5 B

*Există doar cunoștințe ,
Cunoștințe care*

*M-au călcat în picioare ,
Mi-au distrus mii de hotare.*

*Nu e vorba de război ,
Ci de-a vorbi înapoi.*

*De-a răspunde la moment ,
Te-ai gândi : chiar e nedrept!*

*E nedrept că am dat totul pentru ei
Și am rămas singură sub tei.*

*Teiul sub care vorbeam.
Teiul sub care visam.*

*Teiul sub care învățam.
Teiul sub care ne distram.*

*Teiul care ne lega
Va rămâne și el singur, singurel.*

*Compania nu va mai exista
Dacă s-a instalat trădarea.*

Fantoma parcului

Naty

Ana CHIRILĂ, 8B

Liniște. De ce sunt doar eu aici? Unde sunt copiii din parc? E plăcut totuși.

Vântul trece ca un spirt printre firele umede de iarbă. Fac un pas, ies din umbră și intru în lumina aurie a soarelui, lumină care face parcul roșiatic.

Este plăcut, mai merg puțin înainte iar umbra apare din nou peste mine; este un copac, nu știu ce fel de copac, dar este frumos și se scutură încet iar părul meu și iarba sunt acoperite de frunze galbene și ruginii uscate.

Continui să merg și văd ieșirea parcului sau, mai bine spus, locul despărțirilor unde mereu ne spuneam „pa.. ne vedem mâine să continuăm jocul, să nu uiți scorul!”.

Fac un pas și ies din parc, mă uit înapoi și văd copacii cum se scutură, dar îmi întorc privirea și plec... Sau poate nu.

Ochii mi se deschid și sunt încă în parc. Este noapte, iar luna strălucește ca de obicei cu aceeași lumină pe care o foloseam în copilărie să ne ascundem de despărțirea de parc.

— În sfârșit te-ai trezit..., a zis o voce fără viață.

— Cine ești? am întrebat eu ridicându-mă în picioare.

Am început să văd de unde vine vocea, din umbra unui copac, și în puțin timp o siluetă apare, în lumina nopții ca un chibrit aprins în întuneric.

— Nu contează cine sunt, a spus creatura zâmbind ușor către mine.

— Atunci de ce mă aștepti? am întrebat ezitând.

— Pentru că tu mă poți vedea ... Lumea de obicei nu observă fantome sau când fac un sunet se sperie și fug...

— Fantomă? am întrebat șocată. Simțeam nevoia să îmi trag o palmă să văd dacă visez.

— Da, dispar la lumină iar apusurile de toamnă acoperă umbra ... așa că nu mai am mult timp oricum...

Nu înțelegeam, mi-am lăsat capul în jos, fantoma și-a întins mâna și m-a apucat de braț. Nu îi puteam simți mâna sau căldură mâinii; era foarte palidă... aproape albă.

— Vino cu mine, oricum e ultima noapte în care vei mai auzi de mine.

— În regulă, te voi ajuta!

Mi-a luat mâna și am început să mergem pe aleile parcului prin care toate generațiile cartierului probabil au copilărit.

— Cum te cheamă? am întrebat eu zâmbind.

— Nu e important, nici nu cred că mai știu... Hai să mergem!

Și am continuat să mergem prin parc în timpul nopții. M-am uitat discret spre lună și am văzut că ne urmărește sau cel puțin asta credeam.

Ne așezăm pe niște leagăne și începem să ne dăm încet. Briza nopții e rece, dar plăcută.

— Cât timp mai ai totuși..?

— Până la răsărit..

I-am luat mâna și am început să merg cu fantomă prin parc. Oamenii care m-ar fi văzut ar fi zis că sunt nebună, dar eu simțeam fiecare moment. Însă știți cum se spune ... momentele cele mai dulci și bune trec cel mai repede.

— Cât este ceasul? a întrebat fantoma după ce s-a oprit din mers un pic.

— Este 5 dimineață ... Nu mai este mult până la răsărit. Mai ai ceva ce îți dorești să faci?

— Nu, dar vreau să ne urcăm pe dealul acela de pe care se poate vedea tot parcul.

— Dar acolo pică prima dată lumina; nu cred că este o idee bună.

— Stai liniștită! Va fi bine!

Am început să mergem spre deal; nu era mare, dar era destul pentru o vedere întregă a parcului.

În final am ajuns. Fantoma se întoarce spre mine și îmi pune mâinile pe umeri uitându-se în ochii mei. Soarele deja ieșea ușor în spatele ei.

— Deci așa se simte finalul ... Dar ne vom mai vedea oricum chiar dacă va dispărea corpul meu; spiritual voi fi aici și în visele tale, așa că nu este ultimul la revedere.

— Ești sigură că asta e tot ce voiai să faci?

— Da, a spus, în timp ce corpul îi începe ușor să dispară, lumina ieșind încet din ea.

— Hei, stai! Încă nu mi-ai spus numele tău, am strigat uitându-mă direct în ochii fantomei, iar ea îmi zâmbeste

— Numele meu este...

Prea târziu. Corpul ei s-a sfărmat în mii și mii de bucăți ca de sticlă care au început să zboare purtate de vânt. Prima senzație și ultima a mâinilor ei calde pe obrazii mei.

Mă uit de la distanță la parcul acum luminat, o simt aici, dar în altă formă și în alte vise...

Pasărea din Artica

Vlad MAZILESCU, 8A

Pierdut pe un munte înghețat, Zida, în urma unei furtuni de zăpadă, caut o peșteră care să mă ferească de vântul aspru care aruncă zăpadă pretutindeni. Nu durează mult să găsesc o mică adâncitură într-o stâncă, destul de mare ca să mă adăpostesc de condițiile de afară.

Mă întind pe stratul subțire de gheață și simt o căldură care îmi învelește corpul. Acel val de căldură m-a adormit imediat.

La căderea soarelui sunt trezit de un clăntănit rapid al unui cioc gigantic.

Îmi ridic privirea și sunt întâmpinat de o pasăre albă care este aproape de două ori cât mine. Aceasta își scutură penele, ceea ce activează acel clăntănit din nou.

Mă ridic repede speriat. Mă uit la această pasăre gigantică și ea înapoi la mine. Pasărea întinde o aripă spre mine. Neștiind ce vrea, am decis să îi dau câteva bucăți de pâine.

Pasărea s-a uitat la ele și, când a clipit, toată atmosfera s-a schimbat. Acum eram pe o platformă de ciment. Căldura era oribilă. Mă uit sub platformă și văd miliarde de suflete chinuite de flăcări. Când mă întorc, pasărea avea deja aripa întinsă. Speriat de această soartă, îi ofer ghiozdanul meu. Aceasta îl privește și iar clipește. De data asta sunt într-o peșteră plină de cristale strălucitoare nemaivăzute și ciuperci gigantice care produceau o lumină albastră. Aici fiecare om avea propria locuință și un târnăcop. Pentru fiecare cristal dat drept ofrandă primeau ceva ales aleatoriu. Mă

întorc spre pasăre care acum avea o aripă întinsă și în cealaltă ținea un târnăcop. Am găsit niște mărgele în buzunar și am decis să i le dau pe alea.

Pasărea le inspectează o vreme și după aceea clipește iarăși. Acum mă trezesc pe un nor. Un nor care nu se termina niciodată. Din cer cădeau stropi de aur lichid iar printre nori ieșeau copaci care serveau drept case a sute de mii de oameni. Mă întorc la pasăre, dar aceasta nu mai era acolo.

În buzunarul meu găsesc un singur cristal. Mă uit la acesta și observ că reflexia mea era cea a unui cadavru care se afla în exact aceeași peșteră în care adormisem. Încerc să mă obișnuiesc cu ideea că nu o să mai plec niciodată din acest loc și observ o clădire gigantică, împodobită cu tot felul de diamante. Înăuntrul mă întâmpină o ființă fără formă sau culoare.

- În cărți aveai altă soartă, zice ființa.
 - Ce e pasărea? întreb eu confuz.
 - Duhul are ca sarcină să îndrume spiritele care au provocat prezicerile cărților, mă lămurește El.
 - Păi și care trebuie să fie soarta mea?
 - Acum nu mai contează, totul a fost reglat, mă asigură ființa.
 - Și acum ce fac? întreb puțin abătut.
 - Orice vrei, locul acesta se adaptează după nevoile tale. Deci faci ce vrei, doar pleacă.
- În timp ce ieșeam din clădire realizez că poate eternitatea nu e chiar așa de rea.

Puiul de urs evadează de la zoo, punându-se în pericol.

Sara ALEXANDRU, 7 B

Inima părea să îi iasă din piept, iar respirația îi era întretăiată. Pașii prin iarba uscată de vreme păreau mai zgomotoși ca oricând, de parcă podeaua scârțâia sub tălpile ei la fiecare mișcare. Copacii înalți și nemuritori îi dădeau un sentiment de siguranță ursulețului. Se simțea de parcă era acoperită, invizibilă, protejată cumva de umbra unor frunze maronii. Țipetele se estompaseră, iar sunetul unui glonț se afla doar în imaginația ei.

Când a ajuns în inima pădurii, a fost sigură: scăpase de ei. Nu mai era urmărită, nu mai era nevoită să se întoarcă niciodată într-o cușcă. Nu o să se întoarcă niciodată într-o cușcă. Nu o să mai primească vreun fruct zemos de la îngrijitoarea cea bună, nu o să mai audă țipătul unui copil sau zăngănitul ghearelor pe fierul ruginit și rece al celulei în care și-a petrecut până acum viața.

După ce fusese salvată de acea tânără, sirenele unei mașini de poliție i-au spart timpanele. Peste tot în jurul ei, numai zgomot. Însă, atunci când a văzut cuștile și puștile încărcate, picioarele ei au dus-o în ținuturi îndepărtate, unde nimeni și nimic nu o putea atinge în afara unui fir stinger de iarbă umedă.

În timp ce explora împrejurimile, ceva i-a atras atenția. Cu colțul ochiului a observat în spatele unor tufe de măceșe o cabană din hornul căreia ieșea fum, iar mirosul unor plăcinte o atrăgea pe Bianca.

A început să se furișeze cu pași mici pe lângă căsuță, nu risca să fie auzită. Deodată, a auzit ceva în stânga ei, mai exact niște pași care nu erau ai ei, și o voce de fetiță:

— Bună! Scuze, nu am vrut să te sperii, zise copila cu un zâmbet inocent pe buze. Ți-e foame, fetițo?

Bianca simți o ușurare când fata a îndrumat-o pe o ușă și i-a dat într-o farfuriuță o delicioasă plăcintă de măceșe, pe care a înfulecat-o pe loc. Bianca se simțea foarte vinovată. Fetița o primea în casă, vorbea cu ea, dar nu îi putea răspunde. Ura atât de tare să fie necuvântătoare!

— Eu mă numesc Mary și locuiesc aici împreună cu bunica mea, adăugă copila.

Mary era o fetiță blondă, iar părul ei era atât de lung încât o parte din el mătura puțin podeaua. Avea buze roșii și cărnose, iar ochii ei căprui îi dădeau Biancăi o stare de căldură sufletească și de liniște.

— Te-am văzut la știri, să știi! Ești grozavă! Nu pot să cred că ai scăpat de cinci mașini de poliție și că te-ai ferit de toate gloanțele. Serios, arătai ca un spion din filmele de acțiune, spuse Mary, atât de entuziasmată încât se ridicase în picioare și dădea ocol camerei în timp ce vorbea.

Bianca era uimită de lucrurile auzite. Toată viața ei, singura care era admirată a fost mama sa. Nimănui nu îi păsa de un amărât de pui care, din spusele lor, arăta mai mult a câine. Cuvintele fetiței îi ungeau sufletul și o făceau așa de fericită, încât ochii ei s-au umplut de lacrimi.

— Hei, nu plânge! Îmi pare rău, nu am vrut să fac asta. Totuși, cred că ar trebui să te las să pleci. Casa aceasta este ca o cușcă pentru tine, așa cum este și pentru mine, zise Mary cu vocea frântă. Aș vrea și eu să plec departe de aici, într-un oraș, să-mi fac prieteni și să merg la școală. Așa că... du-te! Fugi departe de locurile astea și salvează-te. Nu meriți să rămâi într-o cușcă pentru tot restul vieții tale.

Zis și făcut. Când fetița a deschis ușa, Bianca a dat buzna afară și, fără să se uite înapoi, s-a îndepărtat cât au ținut-o picioarele.

Inima îi pompa înspre ținuturi îndepărtate, ținuturi în care avea să fie liberă, în sfârșit. Avea să simtă mireasma florilor de câmp, să alerge pe lângă ele alături de fluturii cu aripi pestrițe, să-și răcorească gâtul cu apa unui izvorăș dulce și să colinde singură pe dealuri la apusul soarelui în căutarea unui adăpost unde să adoarmă sub cerul plin de stele căzătoare, iar a doua zi să o ia de la capăt. Deoarece și-a propus ca așa să-și petreacă viața de acum.

Sofia MATEI, 8B

BIANCAI

de Veronica Niculescu)

Salvat de Mara, el pornește într-o aventură...

Valeria ZANFIR, 7 B

Bianca este fascinată de tot ce o înconjoară, de lumini, de culori, de sunete. Totul este nou, vesel, dar și un pic obositor, parcă îi este și puțin foame.

Cu năsucul ei negru și umed adulmecă o aromă apetisantă de miere și fructe de pădure. Ursulețul se lasă purtat de mirosul îmbătător până în fața unui gard viu colorat pe care scria mare „Grădinița Fluturașilor”.

Ea intră și se amestecă fericită printre copilașii costumați în animăluțe. Un iepuraș poznaș cu urechiușe se dă vesel în leagăn. Un leuț cu coama zburlită se luptă cu o brișă mare de ciocolată. Un castoraș cu dinții albi și lungi până la genunchi construiește un castel în lada cu nisip. Rița Veverița cu coada ei stufoasă ca un pământuf sare coarda cu prietena ei, vulpița cea șireată, cu mustățile aspre ca două spice de grâu.

Dintre toate animăluțele, cel mai fericit pare un ghemotoc de lână maro, cu mărgelile albe la gât, care înfulecă un borcan mare de miere aurie pe lângă care roiesc încă albinuțele.

Doamna educatoare iese și, cu un glas dulce, îi cheamă pe copii:

— Dragilor, haideți înăuntru! Este vremea să ne spălăm pe mânuțe și să facem siesta.

— Doamna, mai putem să stăm puțin? Vă rugăăămm! zic copii cu mânuțele împreunate în formă de rugă.

— Bine, încă cinci minute! spune doamna îngăduitoare.

— Eu vin acum! se aude glasul obosit al leuțului care a ieșit învingător în lupta cu brișă.

El nu este singurul căruia îi este somn. Și ursulețului i s-a făcut, după ce a mâncat un borcan plin cu miere în excursia de mult visată. Și de departe o aude și pe mama lui care îl cheamă la culcare.

Deodată, puiul de urs zărește fluturele roșu după care a plecat, îl urmează și ajunge înapoi la familia ei, la zoo.

Acum, Bianca doarme alături de frații ei, împăcată că a văzut lumea de dincolo de gratii.

Anamaria ILIE, 5B

Crăciunul magic

Sara Ana-Maria STANA, 3C

Momentul acesta din an e numai unul,

În sfârșit, vine Crăciunul.

Eu pe Moșu' îl aștept cuminte,

În scrisoare i-am notat cuvinte.

Am, ca oricare copil, mai multe dorințe.

Una dintre ele: să fie lângă mine cele mai dragi ființe.

Și mai vreau ceva: să aducă multe dulciuri, jucării,

La toți cei care se numesc „copii”.

Antonia PUȘCAȘU, 5B

Un suflet bun

Aimee CORBEA, 5A

Era odată, într-un loc îndepărtat, o cocioabă și în acea cocioabă trăiau două persoane, o fată, Eliza, și mama ei. Fata avea părul blond ca mierea, ochii albaștri ca marea dintr-o țară tropicală. Era o persoană iubitoare de natură. Iubea orice ființă sau plantă, de la cel mai mic țânțar la cea mai frumoasă floare. Și iubea cel mai mult trandafirii.

Avea un trandafir al ei. Îl ținea într-un ghiveci. Trandafirul era alb ca spuma laptelui, cu niste petale gingașe, o tulpină verde-smarald și niste spini măreți cu care se putea apăra de oricine și orice.

Eliza adora trandafirul. Îl îngrijea în fiecare zi, îl uda și îi tăia frunzele ofilite. Arăta ca și cum era îngrijit de un profesionist, deși era îngrijit de o simplă fată.

Într-o zi, când Eliza urma să plece la școală, mama ei i-a zis, cu o voce rugătoare, să aducă niște merinde, dacă găsea.

Mergând spre școală, în sufletul Elizei se născu o dorință, amintindu-și vocea mamei ei. Voia să o ajute să trăiască fericită, nu într-o cabană mică. La urma urmei, nu era chiar o persoană tânără în toată puterea cuvântului. Părul începuse să-i albească și se mișca mai greu cu fiecare zi ce trecea.

La școală a fost o zi normală, adică la ore era atentă la profesori și se opunea jocului colegilor ei de a îi enerva. Dar în pauze se ducea în pădurea care îi despărțea școala de casă. Se juca cu micile animale ale pădurii și îngrijea plantele.

Când ieși de la școală, merse pe obișnuitul ei drum prin pădure. Când voia să treacă obișnuitul pod peste râul Argeș, văzu că bradul cel înalt de lângă pod se dărâmasese și împiedica trecerea. Se gândi că se poate strecura printre crengi și chiar asta făcu.

Pe partea cealaltă a râului era cabana pădurarului, o căsuță mică din lemn care se asemena cu casa fetei. Intră să vadă dacă pădurarul știa despre copacul dărâmat, dacă nu, urma să îi spună.

Dar înăuntru avu parte de o surpriză: în loc să vadă interiorul de lemn al cabanei, văzu o grădină lăsată de izbeliște. Dacă ar fi fost în vremurile în care era îngrijită, grădina ar fi arătat splendid, cu diverse culori care te făceau să ametești. Dar nu era. Era plină de plante ofilite care abia se mai țineau ridicate și de câteva găze care încercau să îndrepte grădina care cândva le fusese casă. Era un peisaj posomorât.

Eliza nu avea de gând să lase grădina așa! În niciun caz! Grădina făcea parte din natură și doar gândindu-se la bielele insecte care își pierduseră casa și hrana i se făcea milă de ele. Avea să îngrijească chiar ea grădina ca să ajungă din nou locul care fusese cândva casă primitoare pentru atâtea ființe.

Și dacă Eliza își punea ceva în gând, ei bine, nu se lăsa până nu își atingea scopul.

Chiar de a doua zi, se apucă să îngrijească grădina. Își luase cu ea la școală tot ce îi trebuia: o stropitoare, niște mănuși, chiar și niște ochelari de protecție, pentru orice eventualitate.

Ajunse la școală, făcu tot ce făcea într-o zi obișnuită, adică asculta profesorii și mergea să îngrijească pădurea. Apoi a plecat de la școală. A trecut prin pădure, a traversat podul și a mers în cabana pădurarului. Acolo o aștepta grădina, cenușie și posomorâtă.

S-a apucat de treabă. A început să ude florile, să rupă buruienile și să facă tot ce era de făcut. A continuat să ude florile și să muncească în grădină zi de zi.

Într-o zi, după ceva timp, pe când trebăluia în grădină (care arăta aproape perfect), văzu o ultimă buruiană. O smulse și, din senin, se auziră mai multe voci:

- A reușit.
- A făcut-o. Îi trebuie premiul.
- Aveți dreptate. Merită.
- Cine vorbește? întrebă Eliza.
- Noi.
- Care voi?
- Noi, plantele.

Eliza se uită în jos. Plantele tot mișcau din frunze, parcă făcând cu mâna, și parcă le apăruseră niște guri și niște ochi.

— Îmi puțeti explica, vă rog, ce se întâmplă?

— Pai, zise o lalea, e o lege a naturii care zice așa:

„Omul care a ajutat de cel puțin o mie de ori natura de natură va fi ajutat”. Și tu, Eliza, ai ajutat de nouă sute nouăzeci și nouă de ori natura și, ajungând la acest număr, ai primit un test, care, în cazul de față, era să îngrijești grădina. Acum, când grădina arată așa de bine, doar datorită ție, vei fi răsplătită. Ai voie să zici o dorință care va fi îndeplinită. Ei bine?

— Aș vrea ca mama să aibă parte de o viață mai bună, când va deveni bătrână, ca să nu trăiască chinuită de frig și foame.

— E o dorință foarte nobilă, zise laleaua. Dar nu vrei și ceva pentru tine?

— Nu, atât timp cât mama e fericită, voi fi și eu fericită.

— Ce suflet bun ai! Bine, dorința îți va fi îndeplinită.

Maria STANCU, 5A

În paradisul dulciurilor

Ilina GHERGHINARU, 5A

Azi ar fi bună
O prăjitură,
Cu o glazură
Și zahăr pudră.

Mi-am luat cartea de bucate
Și văd că prăjiturile toate
Se iau de mână, surate,
Și toate sunt minunate!

Rețete de plăcinte sau amandine,
Clătite, gogoși, savarine ori praline
Citesc cu sârg de mai bine de-o oră
Și toate în mintea-mi dansează o horă.

Dar nu știu cum s-a întâmplat
Că, într-un moment minunat,
M-am trezit deodată,
Într-o lume colorată.

Munți de jeleu poleiți cu zahăr,
Ce poartă în vârf un mic bulgăr,
Stau nemișcați,
Ca niște soldați.

Soarele de macarons,
Strălucitor și grandios,
Răsare maiestuos,
Ca un diamant frumos.

Și toată ziua străluce,
Te încălzește dulce,
Iar la apus se duce,
Să se mai și culce.

Nori veseli din vată de zahăr
Se supără uneori în zadar
Și varsă pe întreaga suflare
Zahăr pudră ori sirop de arțar.

Iarina LUPU, 5B

Copaci cu căciuli de bezele
Și cu trunchi de foietaj
Stau aliniați pe alee,
Mândri de-al lor coafaj.

De treci pe sub ei,
Nu-i de-a te mira,
Că-ți poate pica
Întreaga bezea.

Râul de candel cu ciocolată delicioasă
Te-mbie să-ți iei un pahar pentru acasă,
La gust fiind atât de savuros,
Însă la textură cam gros.

Oamenii-s minunați,
La fel ca noi toți,
Cu felurite mărimi la exterior
Și diverse arome ori opinii pe interior.

Dar am auzit
Un miorlăit
Și-am revenit,
De unde-am pornit.

Fusese un vis,
O bucurie gratis,
Această teleportare
Într-o visare.

Tânjind dup-acel paradis,
Pe dată m-am decis
Să-mi fac și eu unul mic,
Cum ar fi niște brownies.

Primul tiktok

Ștefania OLARU, 5A

Gâtul îmi era ca de pâslă moale în timp ce îmi încărcam primul videoclip pe Tik Tok. Aveam mari emoții, cu toate că știam că e foarte posibil să nu ajungă niciodată pe pagina unde să-l vadă toată lumea. Făcusem un dans pe o melodie care era foarte populară și speram ca tiktokerii mai mari să-l vadă și să-l folosească ca inspirație. Ca să nu mai stau cu gândul la el, am dat telefonul pe silențios, l-am pus la încărcat și m-am apucat de citit cartea din care trebuia să dau test la școală.

Timpul a trecut foarte repede deoarece, spre surprinderea mea, finalul cărții mi-a plăcut foarte mult. Când voiam să mă duc să las cartea pe birou și să mă apuc să scriu fișa de lectură pentru ea, simțeam că am uitat să fac ceva. M-am învârtit prin cameră, am mai deschis o dată cartea și am observat într-un final telefonul. Uitasem să mă mai gândesc dacă mi-a văzut cineva tiktokul.

Din nefericire, videoclipul nu avea niciun like. Voioșia care pusese stăpânire pe mine toată ziua se făcuse mică, cât o vrăbiuță, și-și luase zborul, făcându-i loc mării și puternicei tristeți. Sperasem că măcar o să aibă mai multe vizualizări, deoarece pusese toate hashtagurile necesare pentru a apărea pe pagina principală, ba chiar îi etichetasem pe majoritatea tiktokerilor faimoși care dansau pe melodii.

În timp ce mă gândeam la ce altceva mai puteam să fac ca să vadă mai multă lume tiktokul meu, primesc o notificare. Cineva îmi dăduse like. Fericirea a luat cârma emoțiilor din mâinile tristeții și a ocupat locul de căpitan, făcându-i vânt în apă adversarului ei. Intru repede să văd cine este și observ numele de utilizator. Era mama. Pentru că mă urmărea pe Tik Tok, îi apăruse videoclipul în lista de urmăritori. Nu după mult timp, ea vine în cameră și mă cheamă la bucatărie.

— Vic, să te pregătești de masă.

— Mama, tu mi-ai cautat videoclipul în lista de urmăritori sau ți-a apărut pe pagina principală ?

— Pe pagina principală. De ce întrebă? îmi spune ea nedumerită în timp ce mai aranja câte ceva prin cameră.

— Nu pot să creeeeed!!!! Pe bune?! Woooow! Mersi mult!!! i-am zis mamei în timp ce o luam în brațe.

— Ce s-a întâmplat? E de bine? întrebă mama uitându-se la mine cu o privire sceptică.

— Daaa, e foarte bine. Vreau să-mi vadă cât mai multă lume dansul, pentru că astfel aș avea o șansă foarte

mare ca tiktokerii faimoși să se inspire din el, i-am explicat eu în timp ce mă duceam spre bucatărie.

— Atunci ai putea să le trimiți colegilor tăi videoclipul și să-i întrebă dacă ar putea să-ți dea like.

— Ce idee bună! Îți mulțumesc mult, i-am spus în timp ce o îmbrățișam strâns.

Am trimis link cu tiktokul pe grupul clasei și i-am rugat pe colegi să-mi dea like și să-l distribuie mai departe. Am decis să mai fac un tiktok la fel, dar cu alte haine și să-l postez mâine, deoarece aș putea avea mai mult succes cu acela.

După ce am mâncat, îmi era mult prea somn, așa că mi-am făcut rutina de seară și m-am culcat fără să mă mai uit pe telefon.

Dimineața, când mă îndreptam spre școală, m-am uitat să văd dacă mi-au dat colegii like. Strânseam în jur de 15, dar observasem că am și comentarii. Unul era foarte recent și zicea „ fyp”, ceea ce înseamnă că tiktokul meu a ajuns pe pagina principală, dar altele erau de ieri, de când am trimis pe grup videoclipul, și erau destul de răutăcioase. Fericirea care încă era la cârma emoțiilor s-a zguduit puțin din cauza vecinei, dezamăgirea, dar a rămas pe poziții. Nu voia să părăsească postul de comandant.

Când am intrat în clasă, colega mea de bancă m-a luat în brațe și m-a felicitat că am avut curajul să postez pe tiktok în timp ce alți colegi îmi ziceau

Sara CREȚOIU, 8A

că sunt caraghioasă și că sunt copia falsă a unei fete care face filmulețe ca ale mele, Charlie D'amelio. Pe corabia emoțiilor mele se ducea o luptă grea. Vântul bătea foarte tare și încerca să le ajute pe tristețe și pe rușine să o dea jos pe fericire. Din nefericire pentru ele, fericirea s-a ținut bine pe poziții, iar ele trebuiau să mai aștepte alt moment oportun. Când m-am dus să-mi las ghiozdanul lângă bancă, trei colegi cu care mă înțeleg foarte bine au venit și mi-au spus că am făcut un dans foarte frumos. Au spus că mi-au dat like și au distribuit videoclipul și altor prietenii de-ai lor care mi-au dat și ei like. Fericirea și speranța erau amândouă la cârmă și păreau de neoprit. Bine spus păreau. Îmi prima pauză, când deja eram toți în clasă, trei sferturi dintre colegii mei vin la mine și încep să-mi spună lucruri urâte și îmi sugerează să șterg tiktoul, deoarece o să mă fac de râs. La momentul acela, tristețea și rușinea erau pe tron și controlau cârma de la distanță. Se simțeau foarte bine. Se așteptau că o să ocupe această poziție mult timp de acum încolo.

Pentru că nu am făcut ultimele două ore, am ajuns foarte repede acasă. Mă simțeam foarte prost. Vedeam împăienjenit din cauza perlelor lichide care amenințau să cadă șiroaie pe obraji. M-am abținut, deoarece a intrat mama în cameră și m-a întrebat când o să postez următorul videoclip. Atunci m-a pufnit râsul. Am crezut că glumește și i-am spus că vreau să șterg și videoclipul pe care îl aveam deja postat. Când i-am explicat ce s-a întâmplat la școală, mama m-a luat în brațe și m-a îndemnat să mă uit la numărul de like-uri și de vizualizări pe care le am. Am fost uimită să văd

că aveam 150 de like-uri și aproape 500 de vizualizări. Tiktoul meu era pe pagina principală. Tristețea își retrăsese perlele lichide, le închisese înapoi în cufăr și a fost obligată să lase pe altcineva la cârmă.

Pentru că numerele creșteau din ce în ce mai mult, mai ales numărul urmăritorilor, am postat un al doilea videoclip. Pentru că amândouă au avut succes, am început să postez mai des și am ajuns la 2000 de urmăritori într-o săptămână. Pentru că mai făcusem alte două coregrafii și tutoriale pentru acestea, începuseră să mă urmărească și multe persoane din străinătate. Toate astea s-au întâmplat în vacanță.

Apoi, mergând spre școală, aveam foarte multe emoții. Speram să nu mai rădă colegii de mine. Când am intrat în clasă mai era puțin și se suna de oră, așa că erau aproape toți colegii. În timp ce mă îndreptam spre bancă, i-am auzit cum încep să șușotească. Am sperat că o să scap de bullying și că o să uite, dar nu părea să fie așa. După ce m-am așezat și am început să vorbesc cu colega mea de bancă care era foarte mândră de mine, am auzit cum băiatul care se luase de mine în prima zi în care postasem mă strigă. Nu știam dacă să-i răspund sau nu. Pentru că nu am vrut să fiu rea, m-am întors și l-am ascultat. Am fost șocată să văd că toată clasa voia același lucru. Nu știam ce să-i răspund, dar am fost salvată de doamna profesoară care fix atunci intrase în clasă. Ana, colega mea de bancă, mi-a spus să nu-i ascult și să nu le fac pe plac, deoarece nu merită.

Colegii mei voiau să fac tiktou cu ei. Doar aveam atâția urmăritori, nu?

Maria PERȘINARU, 11B

Cristina VĂDUVA, 11B

Nicol RADA, 11B

Cronica din pădurea fermecată

Maria HILA, 7A

Amelia IACOB, 6B

Cele două elfe dormiră foarte bine pe iarba moale din Poiana Zânelor. Dar când Lyra abia deschise ochii, se văzu înconjurată de o grămadă de fețișoare mici care se uitau pline de uimire la cele două elfe ciudate. Când au văzut-o pe Lyra că s-a trezit s-au ascuns imediat în scorburile copacilor. Elfa a trezit-o pe Karyna care, după multe încercări de a se trezi, nu părea prea fericită că Lyra i-a distrus somnul adânc, dar și-a revenit imediat când a văzut fețișoarele zânelor ițindu-se din scorburile.

— Zânele sunt cele mai pașnice ființe, dar în același timp sunt și foarte timide, îi spuse Karyna. Hai, nu fiți timide, suntem două elfe pașnice!

Zânele au ieșit din scorburile, ușor, ușor, până s-au acomodat cu cele două elfe; le plăcea foarte mult de Lyra, de calmul și duioșia ei. Văzându-le interesate de faptul că se aflau aici, Lyra le-a povestit tot micuțelor zâne, iar acestea au vrut cu ardoare să le ajute.

— Sigur ne puteți ajuta, a spus Karyna. Noi am venit în poiana voastră doar pentru a înnopta. Acum vreau să-mi promiteți că gardianul vostru nu va afla că suntem aici.

— Prea târziu! s-a auzit o voce autoritară, dar în același timp calmă, din spatele mulțimii. Eu sunt gardianul zânelor! Iar voi n-aveți ce căuta în Poiana Zânelor.

Gardianul era cea mai mare și mai frumoasă dintre zâne și le-a ținut pe

elfe captive în poiană, anunțându-l pe Alkione despre locul în care se aflau. Dar când gardianul zânelor nu era de față, zânele le-au ajutat să evadeze, eliberând-o și pe Lili, minunatul pegas. Elfele au plecat de acolo, dându-și seama că trebuia să termine ce și-au propus cât mai repede. Când Karyna și Lyra se îndreptau spre pădurea în care era un război aparent nesfârșit, Alkione tocmai primise vestea de la gardianul zânelor. Dar pe la jumătatea drumului gardianul elfilor primi încă o scrisoare de la gardianul zânelor; Alkione află că Lyra evadase din Poiana Zânelor, dar știa încotro aveau de gând să se îndrepte cele două fugare, era pe urmele lor.

Lyra și Karyna erau cât mai aproape de Pădurea Fermecată, iar pe harta magică de la Hargreev nu apăreau decât două ființe din pădure care erau cu adevărat periculoase: Galeus și Vervan. Când au ajuns deasupra Pădurii Fermecate, Lyrei nu i-a venit să-și creadă ochilor. Era totul în paragină, case în flăcări, trolii și ciclopii care erau odată prieteni acum erau dușmani. Nimic nu era cum citise Lyra în cărți despre vechea Frondonie. Dar când s-a uitat la Karyna, n-a văzut nicio expresie pe fața ei, de parcă nu era nimic nou pentru ea.

Pentru prima dată de când a mers în această aventură, Lyra s-a gândit cum avea să facă pace între două ființe care au cauzat atâta haos, nu doar în această pădure magică, dar și în întreaga Frondonie. Nu avea cum. Nu știa cum. Se simți copleșită și neajutorată de faptul că nu a avut habar în ce se băgase. Iar acum era deja prea departe pentru a renunța.

Dar aparent Karyna avea un plan. Fără nicio ezitare, elfa de foc o conducea direct înspre palatul lui Galeus. Lyra nu avea nicio idee de ce Karyna o ducea acolo iar aceasta nu îi dădea niciun indiciu. S-au apropiat din ce în ce mai mult până ce au aterizat chiar în fața porților imense din metal. Spre surprinderea Lyrei, paznicii le-au lăsat să intre fără ezitare. Au mers niște holuri imense cu torțele aprinse care le luminau calea. Lyra nu știa ce se întâmplă și simțea că nu este în siguranță, că probabil nu făceau ce trebuie, dar avea încredere în Karyna.

Într-un final, cei doi paznici-trolii le-au condus pe cele două într-o încăpere imensă, diferită de ce văzuseră până atunci. În fața lor era cel mai mare și important tron, de aproape trei metri, din aur pur, înpodobit cu cristale și diamante care mai de care. Pe tron, cu o apariție la fel de impozantă, ședea Galeus, trolul vestit care a iscat acest război. Pe fața lui era schițat un zâmbet viclean la vederea celor două.

— Karyna! Te așteptam, a zis Galeus. Văd că mi-ai adus ce mi-ai promis, asta este foarte bine, chiar nu voiam să iau sufletul unei elfe de foc așa drăguțe ca tine. Vino aici!

Briana RODRIGUEZ, 12C

Karyna s-a îndreptat încet spre tronul pe care stătea Galeus și s-a oprit chiar în fața lui, dar se uita înspre Lyra cu seriozitate; în privire i se vedea o urmă de spaimă și în același timp de vinovăție.

— Iar tu ești Lyra, elfa de apă cu puteri nelimitate, spuse Galeus. Gârzi, după gratii!

Doi trolți masivi au venit și au înșfăcat-o pe Lyra ducând-o într-un fel de închisoare mică aflată în colțul încăperii grandioase. Lyra nu accepta să creadă că Karyna i-a putut face una ca asta. Se gândea la ce a spus Galeus, „elfa de apă cu puteri nelimitate”; ea nici nu știa că are puteri. Când s-a uitat mai bine la locul unde era capturată, a văzut că mai erau doi elfi acolo, bărbat și femeie, unul de foc și unul de apă, care păreau mult mai în vârstă. Elfa a pus mâna pe umărul Lyrei, iar aceasta a observat că bătrâna avea un inel ca cel pe care îl avea și ea de la naștere. Era foarte entuziasmată, aceia erau părinții ei! Cu lacrimi în ochi i-a îmbrățișat iar ei i-au explicat totul, cum au fost capturați de către Galeus atunci când ea și sora ei erau mici. Karyna era sora ei, cea care acum a trădat-o.

— Știi ceva, Karyna, ești complet nefolositoare, a spus Galeus. După cum bine știi eu îți țin promisiunile, așa că n-o să-ți iau sufletul, dar din moment ce nu-mi mai folosești o să stai și tu după gratii cu prietena ta Lyra.

— Nu-i corect! Am făcut tot ce mi-ai spus!

— Ai grijă! Îmi pot schimba decizia.

Karyna n-a mai spus nimic și a fost condusă spre gratii. Părinții i-au spus totul și Karynei, iar ea s-a scuzat că i-a fost frică ca Galeus să nu-i ia sufletul chiar dacă știa de consecința pierderii prieteniei Lyrei. Lyra avea în sfârșit o familie și nu putea fi supărată pe propria soră, mai ales că acum toți aveau o problemă mai mare. Trebuia să scape de Galeus. Dar cum?

În încăperea a intrat atunci ultima persoană la care se aștepta, Alkione, și a adus cu el pe toți ceilalți gardieni pentru a-l doborî pe Galeus, dar acesta era prea puternic. A doborât deja jumătate din gardieni, iar cealaltă jumătate nu mai rezista mult. În acel moment Lyra a simțit ceva înlăuntru ei, ceva ce n-a mai simțit până atunci, un fel de ură care o ardea pe dinăuntru.

— Gata! a strigat Lyra, iar vocea ei s-a auzit ca un nou ecou. În acel moment gratiile închisorii s-au spart, iar Lyra începu să se apropie de Galeus, fără a-și da seama că plutea.

— Am spus „gata”!

Iar Galeus se prefăcu în apă. Puterile își făcuseră apariția într-un moment de maximă presiune îmbinată cu dragostea pentru cei dragi și dreptatea.

Au scăpat de Galeus, iar războiul a luat sfârșit. Vervan a devenit noul apărător al ciclopilor, iar partea cea mai bună este că acum în Frondonia din nou conviețuiau toate creaturile mici și mari sub aripa unui nou apărător: Lyra.

Iulia GEORGESCU, 5A

EXPERIENȚA MEA CU REȚELELE SOCIALE

Clasa 4A

Rețele sociale. Simple aplicații prin care comunicăm cu diferite persoane dragi, vezi videoclipuri amuzante sau educative, poate chiar și întâlnești persoane noi dornice să-ți fie prieteni. Toate aceste frumoase obiceiuri au început să ia sfârșit în anul 2011, când Facebook, rețea socială, ajungea la peste 800 de milioane de utilizatori activi lunar și controlul asupra acestora devenea din ce în ce mai dificil, ceea ce deschidea uși ascunse pentru infractorii cibernetici.

În rândul nostru, al tinerilor, cea mai utilizată aplicație este TikTok, lansată pentru prima dată sub numele de „Douyin” în China, în anul 2016. Aceasta utilizează o formă de a viziona videoclipuri numită „for you page” care îți sortează clipuri după preferințele alese la crearea contului. Videoclipurile de scurtă durată, unul sub altul, care se găsesc pe platformă, nu sunt întodeauna tocmai drăguțe sau potrivite nouă. Cei mai mulți dintre utilizatori sunt adolescenți și chiar copii cu vârste între 7-10 ani, care își fac aproape zilnic un cont, cu acordul părinților lor, care nu au idee ce se află pe aplicație. TikTok, deși are moderatori care închid conturile copiilor identificați cu vârste sub 13 ani, întâmpină probleme serioase, deoarece cei mici nu-și arată fața, făcând treaba administratorilor mai complicată.

La rândul meu, utilizez uneori rețeaua socială TikTok. Deși știu că nu este tocmai bine pentru mine, îmi doresc să fiu în rând cu trendurile (subiecte populare pe rețelele sociale) care umblă printre colegii mei de la școală, dar și printre cei de la alte activități pe care le frecventez.

Până acum, am o impresie nu tocmai bună despre această aplicație de pe telefonul mobil, pentru că utilizatorii acesteia abuzează, postând tot felul de videoclipuri jignitoare care conțin limbaj vulgar sau sunete/melodii care mie nu îmi plac. Eu folosesc TikToku pentru a învăța lucruri noi sau pentru a vedea ce au mai postat prietenii mei din mediul online, dar și cei pe care îi știu din realitate.

Maria Teodora Țuțu

Internetul ne oferă și progres, dar și regres. Regresul constă în faptul că petrecând prea mult timp pe internet devenim necomunicativi, creativitatea dispare și din păcate devenim din ce în ce mai triști și izolați de restul. Sunt studii prin care s-a demonstrat că atât adulții, cât și copiii care petrec mult timp pe rețelele sociale nu sunt prea fericiți și ușor, ușor neuronii se autodistrug.

Antonia CUCU, 4A

Din păcate, copiii preferă să stea mai mult pe telefoane, închiși în casă, decât să iasă afară și să se joace în aer liber.

Rețelele sociale ne aduc mai aproape unii de ceilalți în anumite situații, dar ne pot face și rău. Este important să avem un echilibru în a petrece timp pe internet!

Lara Maria Pirinca Zahiu

În România rețelele sociale au apărut în 2005, odată cu apariția Hi5, iar în 2008 au apărut Twitter și Facebook.

Eu folosesc rețelele sociale TikTok, Facebook și Instagram. Le folosesc în timpul liber, după ce mă întorc de la școală sau după antrenamentele de fotbal.

Pe TikTok postez clipuri cu fotbal, favoritul meu fiind Van Dijk, jucător la echipa Liverpool, una dintre echipele cele mai bune din Anglia.

Pe WhatsApp vorbesc cu prieteni, colegi, părinți și chiar bunici. Când vreau să mă joc cu un coleg accesez WhatsAppul ca să pot comunica cu el strategia jocului. Uneori facem conversații de grup, să ne putem juca mai mulți în același timp. Tot pe WhatsApp avem și grup de școală, unde ne comunicăm lucruri legate de teme.

Zoom îmi place deoarece am avut posibilitatea să îmi văd colegii și pe doamna învățătoare în pandemie și m-am bucurat foarte mult că există o astfel de aplicație.

Rețelele de comunicare, pentru mine, înseamnă o a doua sursă de comunicare cu prietenii, familia, colegii, atunci când nu ne putem întâlni fizic.

Dragoș Ștefan Ene

Rețele sociale

linca Tebrean 3C

Lara PIRINCĂ ZAHIU, 4A

Sunt o persoană foarte activă și curioasă. Folosesc destul de des Social Media, ca orice copil din zilele noastre.

Social media este o formă de interacțiune socială, cu informații publicate online de oricine, o modalitate de a ne conecta cu apropiații și de a socializa, de a împărtăși poze în timp real, mesaje, știri și altele. Social Media este folosit, de asemenea, și pentru promovarea online a anumitor branduri și servicii în scopul de profit, fiind cea mai avantajoasă formă.

Păreră mea este că trebuie să nu uităm că social media este o construcție artificială și nu toate informațiile sau pozele afișate reflectă realitatea.

linca Cristei

Eu folosesc o singură platformă socială, Youtube, pentru a vedea videoclipuri. Experiența mea pe Youtube este uneori bună, alteori rea deoarece uneori găsesc lucruri interesante, iar alteori găsesc lucruri care conțin cuvinte urâte și înjurături. Lucrul care nu-mi place deloc este că văd videoclipuri false, adică videoclipuri în care se spune să faci ceva și se va întâmpla ceva superb, iar în realitate faci acel ceva și nu se întâmplă deloc ca în videoclip.

Păreră mea este că rețelele sociale sunt bune dacă ne uităm la ce este bun și dacă ne mai uităm și la ce nu este foarte potrivit ar trebui să ne uităm puțin, să avem o limită de timp. Dacă ne uităm prea mult pe ele la lucruri nepotrivite devenim dependenți și ne irosim timpul pentru că nu învățăm nimic care ne ajută.

Gabriel Popa

În opinia mea, ca orice lucru, rețelele sociale au lucruri bune și mai puțin bune. Personal, consider că predomină cele rele, deoarece în 90% dintre cazuri copiii au aplicații cum ar fi TikTok, Instagram și altele încă de la vârsta de opt, nouă, zece ani, pentru că s-a normalizat acest lucru. Fiind atât de tineri, aceștia deseori preiau un comportament inadecvat sau limbaj vulgar din videoclipuri nepotrivite văzute ori chiar acțiuni care pot pune în pericol mai târziu respectivul/ va . Consider că ar trebui ca anumite aplicații să ceară dovezi ce atestă vârsta copilului respectiv, precum și adăugarea acordului parental.

Mayia- Aylin Dumitru

*Nu mai stati mult pe telefon!
Fii-activitati sau citeste!*

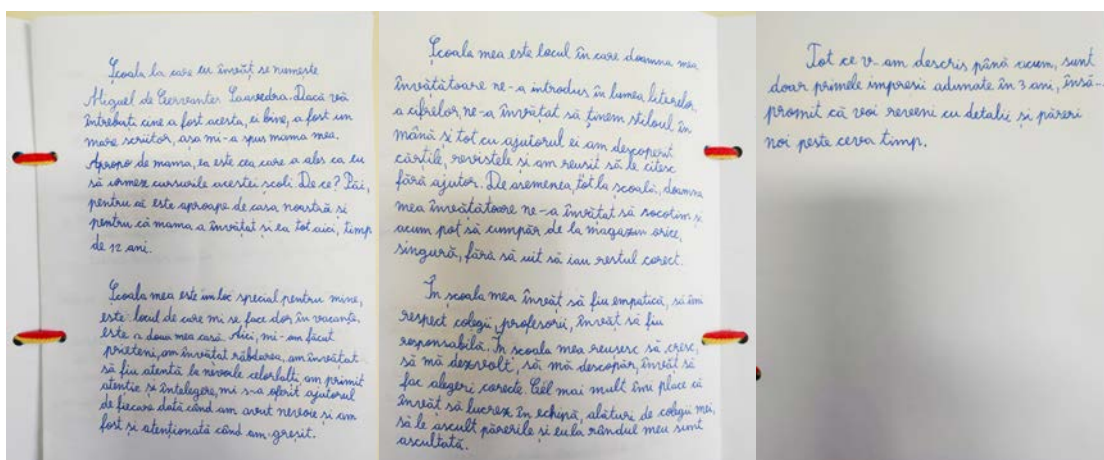
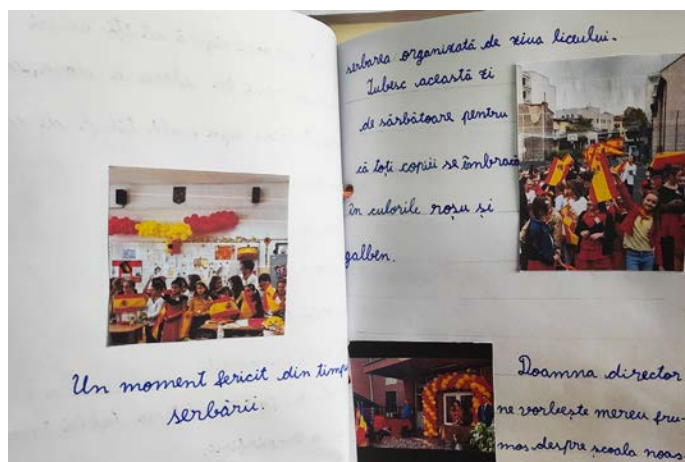
Anastasia PUȘCĂ, 4A

CANDIDUL NETEMPERAT

Școala mea

Clasa 3C

Elevii clasei a III-a C, coordonați de prof. învățământ primar Alina Popa, au avut ideea ingenioasă de a-i dedica liceului în care învață, în zi aniversară, o cârtică. Și-au exprimat astfel gratitudinea pentru toate momentele minunate petrecute împreună, pentru valoroasa experiență a învățării, pentru atmosfera caldă, pentru atenția și înțelegerea primite în L.T.B. „Cervantes”.

Recenzie

Maria Ilinca GOICEA, 12C

Victoria Schwab, cunoscută de cititori ca V.E. Schwab, este una dintre cele mai populare autoare de literatură pentru adolescenți din lume. Ea și-a câștigat mare parte din faimă pe Tiktok, unde cunoscutele romane de ficțiune „Viața invizibilă a lui Addie LaRue” și trilogia „Culorile Magiei” s-au bucurat de multă susținere și promovare din partea cititorilor de pretutindeni. Astfel, autoarea, împreună cu toate publicațiile sale, a ajuns o așa-numită „Tiktok sensation”.

În general, privesc toate recomandările de pe booktok – parte a Tiktok dedicată strict postărilor cu și despre literatură – cu multă încredere. Sunt destul de pretențioasă când vine vorba de cărți, iar multe dintre cele promovate pe această platformă nu sunt mereu pe gustul meu. Cu toate acestea, periodic dau câte o șansă romanelor care aparțin celui mai popular gen literar de pe Tiktok: YA fantasy (ficțiune adolescenți). Așa am ajuns vara trecută, dintr-o decizie absolut impulsivă de a-mi mai cumpăra o carte, într-o librărie, căutând printre rafturi „Partea întunecată a magiei”. Acest roman deschide seria „Culorile Magiei” despre care, la momentul la care am început să îl citesc, nu știam aproape nimic. Cred că, uneori, să știi prea multe despre o carte înainte de a o citi îți poate diminua plăcerea de care ai parte chiar citind-o. Mai mult, nu citisem nicio altă carte publicată de V.E. Schwab, deci îmi era foarte teamă că nu îmi va plăcea stilul ei de a scrie. Mă înșelasem, autoarea mi-a demonstrat că această frică era irațională chiar din prima pagină unde, descriind haina personajului principal, Kell Maresh, m-a făcut să mă apropiu de protagonist și de întreaga lui lume prin doar câteva paragrafe. V.E. Schwab are talentul rar de a scrie într-un fel, atât de detaliat și de viu, care îl convinge cu o incredibilă ușurință pe cititor că magia, sau orice altă invenție de-a autoarei, chiar există. Și dacă asta nu era suficient, Schwab are abilitatea de a crea unele dintre cele mai originale povești și lumi pe care am avut plăcerea să le citesc vreodată.

Acțiunea și, totodată, întregul univers expus în „Culorile Magiei”, este pe cât de complexă, pe atât de ușor de înțeles. Kell Maresh este unul dintre ultimii Antari – vrăjitori cu abilitatea rară de a călători între universurile paralele care au la centru același unic oraș: Londra. Există Londra Cenușie, cea a realității noastre, care și-a pierdut magia acum mult timp; Londra Roșie, casa lui Kell și orașul unde umanitatea și magia funcționează ca un întreg; Londra Albă, unde oricine e dispus să comită cele mai grave fapte pentru a simți gustul unei vrăji și Londra Neagră, care a existat, dar care a devenit o victimă a puterii de nestăpânit a magiei. Pe toată durata acțiunii, cât timp Kell și fratele său, Rhy, moștenitor al tronului Londrei Roșii, încearcă să distrugă o piatră a cărei magie vrea să le distrugă țara și pe toți locuitorii ei, cei doi sunt însoțiți de Lila Bard, o fată

din Londra Cenușie care pare lipsită de magie. Personajele sunt amuzante, inteligente, veridice și, totodată, modele ale adolescentului tipic: glumesc și vorbesc când nu trebuie, fac greșeli stupide, dar umane, sunt impulsive, se aruncă mai mereu cu capul înainte. Astfel, cititorii se pot identifica ușor cu oricare dintre protagoniști. În plus, „Partea întunecată a magiei” atinge teme greu de stăpânit pentru mulți autori, precum familia, iubirea fraternă, trădarea, încrederea și frica de a pierde tot ceea ce iubești, într-o manieră sensibilă și atentă, dovedind abilitatea Victoriei Schwab de a atinge până și cele mai grele subiecte cu mult respect, descriindu-le cu încă și mai multă frumusețe.

Prima carte din serie nu a fost nici pe departe preferata mea. Ba din contră, după ce am terminat-o, nu eram sigură dacă voi mai continua sau nu seria. Nu pentru că nu îmi plăcuse, ci pentru că nu eram sigură dacă trilogia era chiar pe gustul meu. Mă bucur totuși că am făcut-o, pentru că următoarele două romane, „Adunarea umbrelor” și „Invocarea luminii”, au o acțiune mult mai complexă, sunt mai bine scrise și au o varietate mai largă de personaje de care nu ai cum să nu te îndrăgostești. Am citit ultimele două cărți, care au un număr de pagini adunat egal cu aproximativ 1200, într-o singură săptămână. Trebuie să mai menționez și faptul că eu am citit cărțile în limba originală, engleză. Nu cred că dacă le-aș fi citit în română mi-ar fi plăcut mai puțin, deoarece traducerea nu schimbă întreaga calitate a unei scrieri. Totuși, sunt sigură că romanele create cu un așa de mare simț al esteticului merită citite, dacă este posibil, exact așa cum au fost scrise, pentru a se putea simți aceeași magie pe care autorul a vrut să ne-o transmită nouă, cititorilor.

În concluzie, dacă simțiți vreodată nevoia de a scăpa din realitate pentru un timp și dacă aveți nevoie de o lectură care, deși plină de emoție, nu își pierde din amuzament și candoare, dați o șansă romanului „Partea întunecată a magiei” pentru că s-ar putea să găsiți un univers din care nu vă veți mai dori să ieșiți.

Un cineast actual și TikTok utilizat în cinemaul de artă

Ștefan Tudose, 12 D

Radu Jude este fără îndoială unul dintre cei mai importanți regizori români contemporani. De altfel, dat fiind că regizorii români cunoscuți din perioada comunistă pot fi numărați pe o singură mână, importanța generației noi (care între timp a devenit garda veche) din anii 2000 este amplificată. România și cinemaul românesc au fost puse sub lumina reflectoarelor mondiale în 2005 cu „Moartea domnului Lăzărescu” de Cristi Puiu; doi ani mai târziu, Cristian Mungiu dovedea importanța Noului Val Românesc prin câștigarea Palm d’Or la cel mai important festival de film din lume - cel de la Cannes. Cristi Puiu, Mungiu și generația lor rămân autori relevanți pentru cinemaul românesc, dar mai există un personaj pierdut printre numeroasele nume din genericul filmului lui Puiu: Radu Jude, asistent de regie la „Lăzărescu”. În 2012 a regizat primul său lungmetraj, „Cea mai fericită față din lume”, un film concordant cu elementele de identitate ale Noului Val Românesc. Față de ceilalți însă, Jude s-a remarcat prin capacitatea de a se transforma stilistic și prin interesul pentru teme și genuri filmice extrem de variate. Rămâne o forță autonomă care a reușit să se integreze unic în cinemaul european, fără să rămână blocat într-un stil anume. Desigur, ceilalți autori ai NVR au evoluat și ei ca artiști, dar, spectrul pe care operează Jude fiind atât de mare, această evoluție rămâne în cazul lor mai puțin observabilă.

După „Cea mai fericită fata...” Radu Jude regizează un alt film ce se potrivește în tiparele NVR, „Toată lumea din familia noastră”, un film care m-a încântat și pe care îl recomand scepticilor care evită „disconfortul” cauzat în mod normal de filmele NVR, ce aduc deseori în lumină, obsesiv, s-ar putea spune, diferite moravuri ale societății românești pe care unii le-ar prefera ascunse.

De aici Jude începe să se distanțeze de rețeta NVR și să experimenteze cu posibilitățile adaptărilor cinematografice și ale montajului. În același timp i se acutizează interesul față de istorie și problemele sociale. Începând cu „Inimi cicatrizate”, explorează condiția evreului în România secolului 20, iar prin filmele sale realizate cu material de arhivă se interesează de problematica Holocaustului românesc. Jude este cu siguranță cel mai influent regizor de „stânga” român, iar vizibilitatea angajamentelor lui ideologice îl separă, din nou, de colegii de breaslă, care practică o declarată, și criticabilă, neutralitate politică. Astfel, mesajul filmelor lui Jude este cu atât mai important, cu cât este rar întâlnit altundeva în spațiul acesta. E greu să zic că un film se remarcă în filmografia lui Jude deoarece toate filmele excelează în ceea ce au vrut să facă și toate explorează ceva mai mult sau mai puțin diferit. În ciuda acestui fapt, „Aferim!” iese în evidență atât la nivel politic (Jude alege să trateze subiectul tabu al sclaviei romilor pe actualul teritoriu românesc), cât și estetic. „Aferim!” este, oricât de ciudat ar suna pe hârtie, un western românesc plasat în secolul 19, alb-negru, cu o reconstituire fidelă a Țării Românești de acum 200 de ani, în care cowboyul- polițistul regiunii- nu mai este pentru publicul contemporan un reper moral indiscutabil în confruntarea lui cu sclavul rom fugar. „Aferim!” demonstrează capacitatea lui Jude de a pune pe ecran filme mari, ambițioase, nu doar filme personale, mici și claustrofobice.

„Îmi este indiferent dacă în istorie vom intra ca barbari” consolidează interesul regizorului pentru istorie

și probleme sociale autohtone, explorând negarea holocaustului inerentă societății românești. Astfel, filmografia lui Jude poate fi clasificată în trei categorii: filmele personale psihologice, cu apertură mică, concordante cu Noul Val Românesc, filmele ca exerciții de montaj, alcătuite din imagini de arhivă, care explorează teme sociale și filmele istorice dedicate dezvoltării unui adevăr ascuns de societate. Ce le apropie pe toate este un oarecare iz de vulgaritate, intenționat provocator, o constantă estetică perfect realizată în filmul „Babardeală cu bucluc sau porno balamuc”. În cartea „Beyond the New Romanian Cinema...”, Andrei Gorzo și Veronica Lazăr au numit filmul o ars poetica, ceea ce consider cum nu se poate mai potrivit. Oricine a văzut mai mult de patru filme de Jude poate observa aceleași preocupări aduse împreună pentru a transmite filosofia regizorului. Filmul este pe HBO, recomand cu căldură, cu condiția unei vârste destul de apropiate de cifra optsprezece și după vizionarea celorlalte filme (opțional). Sigur, pelicula a fost dezbinătoare, pe bună dreptate, și înțeleg de ce poate nu este agreată de unele persoane.

Toate acestea fiind spuse, simt că este timpul să ating subiectul acestui text – cel mai recent film al lui Radu Jude, „Nu aștepta prea mult de la sfârșitul lumii”, care a apărut în această toamnă. A fost necesar tot acest context pentru a înțelege măcar puțin ce cred că a vrut să atingă Jude în acest ultim film. Regizorul face ceva neașteptat: creează ce aș putea numi o a doua artă poetică. Nici nu știu de ce mă miră, însă. Jude a ajuns în punctul în care nu mai trebuie să dea socoteală nimănui, are o misiune și un mesaj de transmis și nu se gândește de două ori la ce ar putea spune publicul. La fel ca în „Babardeală...”, regăsim toate cele trei arhiteme ale lui Jude aruncate mai mult sau mai puțin evident în spatele unei narative simple. „Babardeală” urmărește viața subit tumultuoasă a unei profesoare, iar „Sfârșitul lumii” prezintă o zi din viața unei șoferițe/marketing assistant/jack-of-all-trades pentru o companie internațională străină. Personajul principal este interpretat de Ilinca Manolache, care este una dintre surprizele ultra plăcute ale filmului. Toate interpretările sunt solide, dar petrecem atât de mult timp cu protagonistă încât rămâne cu noi și după terminarea filmului. Personajul Ilincă este surprins în viața sa tumultuoasă, lipsită de somn sau pauză, în timp ce este realmente exploatată la locul de muncă. Parcurge tot Bucureștiul completând misiuni irelevante și suprasolicitante, în același timp. De fapt, Ilinca conduce prin tot orașul. Este evident pentru orice bucureștean că potecile din jungla de blocuri sunt arhipline și insuficiente pentru volumul de oameni și, mai ales, de mașini care le populează. Pentru (poate) prima oară, acest haos banalizat pentru bucureșteni este pus sub lumina reflectoarelor și tratat ca temă principală. Petrecem extraordinar de mult timp în locul din dreapta Ilincăi Manolache și suntem martori la înjurăturile, nervii și fatalitatea traficului bucureștean. Jude declară război mașinilor- după cum am citit în altă recenzie. Fapt și mai evident când suntem introduși într-un montaj, mai mult o prezentare, fără sunet, a celor 564 de cruci de pe DN2 (evident dedicate victimelor accidentelor rutiere). De asemenea, în acest film avem presărat un alt fel de montaj: se inserează fragmente dintr-un film românesc din 1982, „Angela merge mai departe” (având ocazia să îl văd integral, cred că este unul dintre diamantele cinemaului românesc, cu una din cele mai bune protagoniste) care urmărește viața unei șoferițe de taxi și din care Jude selectează ba peisajul cartierului Uranus (clar mesajul), ba vulgaritățile din trafic, ba oameni de rând surprinși accidental pe fundal și redarea în slow-motion a cozilor lungi la care stau aceștia.

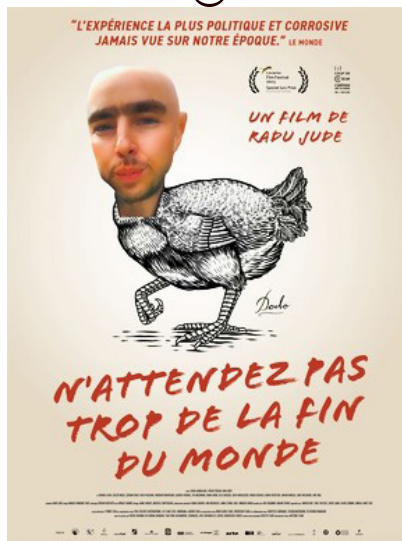
Se face o evidentă paralelă între cele două protagoniste, ambele exploatare de ceva, ambele navigând într-o lume a bărbaților, dar și o paralelă între cele două Bucureștiuri.

Angela lui Jude încearcă să-și țină viața sub control când este exploatată de compania germană pentru care lucrează. Exploatarea are loc într-o stare de aparentă și surprinzătoare inocență, cu angajatorii concentrați pe realizarea unui video pentru protecția muncii în care propriii angajați, victime ale accidentelor la locul de muncă, își asumă integral vina. Avem aici o primă temă: exploatarea României și a poporului său de către străini (abordată de asemenea oarecum în filmul „Toni Erdmann”). Filmul nu oferă un verdict: vina ar putea fi în egală măsură a companiei și a românilor care se lasă călcați în picioare.

Tema doi: apropierea de NVR. Dincolo de comentariul asupra societății românești care este prezent peste tot prin dialog, mise-en-scene și chiar muzică, ultima parte a filmului este un evident omagiu adus primului film al lui Jude. „Cea mai fericită fată din lume” urmărea filmarea unei reclame, în cadre lungi (caracteristice curentului) și cu dialog natural. Ultima parte a celui mai recent film este filmarea videoclipului. Păstrăm atenția pe câteva cadre statice și foarte lungi cu „actorii” filmulețului în timp ce echipa de filmare se mișcă în jurul lor. Aceasta din urmă este formată din aceiași actori ca aceia din „Cea mai fericită fată”, jucând aceleași roluri, cu aceleași nume și caracteristici la care se adaugă chiar Angela (de data asta din „Angela merge mai departe”) și un alt personaj al filmului optzecist, Gyuri. Această secțiune tragicomică se încadrează perfect în tiparele NVR și este partea mea preferată din film.

Jude face pe tot parcursul filmului trimiteri la istoria fie recentă, fie îndepărtată și, ca un adevărat autor de fabule, critică o tipologie răspândită de român (și nu numai) folosind personajul lui Bobiță. Bobiță este poate cel mai important personaj al peliculei, dar și punctul în care se întâlnește tema revistei noastre cu acest film. În puținele momente de respiro pe care le are, protagonistă creează conținut pe TikTok, folosind filtre care o transformă într-un bărbat chel, cu mustață și cioc, care scuipe păreri misogine, vulgarități care mă fac și pe mine să tremur și bancuri de tractorist (vezi bancul cu care începe Crazy Rap de Afroman), totul pentru a ironiza și a „recupera puterea” de la agresor- de la omul (bărbatul cel mai des) care chiar crede lucrurile acestea. Pericolul unei astfel de ironizări care poate să nu fie evidentă sau acceptabilă este anticipat chiar în film prin numeroasele interacțiuni dintre personaje. Radu Jude, dacă este vinovat de ceva, este de fapt că tinde, de mult ori, să vorbească prin personajele sale. Chiar și pentru cinema-ul de autor, uneori este prea evident.

Bobiță apare doar printr-o serie de TikTocuri introduse în film. Cu formatul caracteristic TikTocului. Aproape inacceptabil să schimbi formatele așa de mult în filmul de artă, de la aspect-ratio normal, orizontal, la verticală. Astfel avem un alt exemplu al experimentării fără oprire a lui Jude. Unul dintre scopurile sale în realizarea acestui film a fost integrarea acestui format care a devenit absolut esențial pentru noi. Cred că astfel se marchează începutul unui curent. Din mai multe discuții pe care le-am

avut cu oameni din domeniu, interviuri pe care le-am citit sau la care am asistat, este evident interesul pe care îl au cineștii pentru formatul TikTok. YouTube este destul de asemănător producției video de amatori și nu este o diferență atât de mare între producția YouTube și materialele video care au existat de mult timp – home movies din anii 80, de exemplu –, alta decât volumul și ritmul în care sunt realizate, desigur. TikTok, însă, aduce ceva nou, nu doar volum de material, nu doar accesibilitate, ci și ultra popularitate, ideea de rentabilitate a clipurilor de scurtă durată cu caracter documentar. Mult mai mult ca YouTube, TikTok dă puterea utilizatorului de a fi jurnalist, expert în orice domeniu, comediant, actor etc. Am ajuns să obținem majoritatea cunoașterii de pe For You page: de la sfaturi pentru relații

la diagnosticări psihice, de la fun-facts despre orice topic la literalmente știrile despre războaie recente. Orice utilizator poate fi documentarist, iar asta atrage și sperie cineștii mai bătrâni decât noi, în egală măsură. Se vrea integrarea acestui format de video, se vrea folosirea lui și se anticipează deja crearea unui nou tip de cinema documentar- cel bazat pe material înregistrat chiar de oameni, fără producție, fără buget.

Radu Jude folosește TikTocul pentru funcția sa socială. Aruncă o oglindă în fața societății pentru a ne face să ne simțim acasă, dar și, cred eu, pentru a ne face să ne gândim de două ori la ce înseamnă ceea ce vedem. Atunci când în filme și seriale foarte rar vedem tehnologia folosită în același mod în care noi o folosim (de exemplu, aplicațiile de trimis mesaje necunoscute care apar în producții Netflix), când aceasta îți sare în față cu verosimilitatea ei (cu siguranță ai văzut ceva de genul de curând pe vreo rețea de socializare), este neplăcut, ciudat și parcă te simți arătat cu degetul. Secretele tale ascunse, propriul tău For You page, universul tău privat în care doar TU contezi și doar TU decizi ce să distribuie, este întors pe dos. Toți consumăm de fapt același lucru. Asta reușește Bobiță să facă în contextul larg al atmosferei create de acest film.

„Nu aștepta prea mult de la sfârșitul lumii” de Radu Jude este un film, evident, important pentru cinema-ul autohton. Regizorul a încercat foarte mult și, chiar dacă după prima vizionare mi s-a părut că este, de fapt, prea mult, prea multe teme și experimente, acum cred că i-a reușit. Cred că totul cumva... merge, chiar dacă nu ar trebui. „Sfârșitul lumii...” este cu adevărat o salată boeuf pe care am reușit să o analizez aici doar 10% (deci am vorbit doar despre cartofi, dacă păstrăm analogia?).

Surse:

„Beyond the New Romanian Cinema: Romanian Culture, History, and the Films of Radu Jude”
Andrei Gorzo, Veronica Lazăr - Sibiu: Editura Universității din „Lucian Blaga” din Sibiu, 2023
„Viața, moartea și iar viața criticii de film”
Andrei Gorzo - Iași: Polirom, 2019
Flavia Dima- „Nu aștepta prea mult de la sfârșitul lumii – VIII cu VIII, morții cu morții”,
Films in Frame, 4 august 2023 <https://www.filmsinframe.com/ro/critica/nu-astepta-prea-mult-de-la-sfarsitul-lumii/>

CULTURĂ

MINA

Smaranda COSTACHE, IIA

Printre blocurile înalte, din sticlă lucioasă, pe strada Fabrica de Glucoză, se află o clădire joasă, dintr-o tablă neagră și mată.

Clădirea impunătoare în felul său, o „capodoperă” minimalistă, găzduiește în pânțele ei două săli principale, spațioase, decorate simplu, cu elemente geometrice și futuriste. Intrarea, o ușă mare, metalică, te aduce într-o sală cu tavan înalt unde ești primit cu căldură de Mina, o tânără cu chip curat, ochi cenușii și sticloși și părul scurt, roșcat. Mina vorbește aprins, cu un interes vădit de pe perețele din stânga al sălii. De sus, figura ei inexpressivă se mișcă mașinal, cu privirea fixă, lipsită de strălucire și cu tonul voci permanent același.

Dincolo de primitoarea noastră gazdă, lângă panourile ce prezintă expoziția, un intrând micuț, ascuns de o cortină dintr-un material rugos și cenușiu, duce către o a doua sală- vastă, cu podeaua alunecoasă și cu coloane groase, acoperite de oglinzi. Ea adăpostește, oră de oră, un spectacol de lumini grandios. În întunericul învăluitor, fragmente de imagini, forme dinamice, siluete luminoase și cadre impresionante se conturează pe zidurile încăperii, contopindu-se într-un joc de lumini amehitor.

Spectacolul se desfășoară pe timpul unei ore și este compus din trei părți- o călătorie dinamică în lumea spiritualului și a ocultului, expoziția imersivă Gustav Klimt care reunește operele cele mai cunoscute ale pictorului din „Epoca de Aur” și un traseu magnific prin apele liniștite ale oceanului.

Prima expoziție, un parcurs neobișnuit în lumea spiritualului și a simbolurilor mistice, transportă vizitatorii într-un univers întunecat, al mitologiei și al practicilor magice. Expoziția în sine alătură ilustrații ce întruchipează zeități, ființe mistice și supranaturale cu simboluri oculte

și elemente minimaliste. Muzica, simplă, armonioasă, cu ușoare tente lugubre, însoțește spectacolul de lumini, intensificând astfel experiența imersivă. Ilustrațiile, realizate în tonuri de gri, impresionează prin sensibilitatea și atenția cu care au fost lucrate.

Cea de-a doua expoziție imersivă, o călătorie excepțională în „Epoca de Aur” a lui Gustav Klimt, prezintă rând pe rând, cu fast și un dinamism încântător, cele mai cunoscute și cele mai semnificative opere ale artistului austriac. Opere precum „Sărutul”, „Doamna cu evantai”, „Doamna în aur”, alături de alte zeci de picturi s-au conturat pe zidurile sălii în culorile lor aprinse, cu chipuri vii și expresive. Spectacolul preia staticul și îl transformă- picturile prind suflare și se mișcă grațios, pe pereții sălii. Se mizează pe fluiditate, pe desăvârșirea frumuseții artei prin mișcări lente, fantasmagorice. Muzica, de o simplitate pură, acompaniază magnificul spectacol într-o manieră aparte.

Muzeul Imersiv al Noilor Arte este o experiență deosebită, un concept inovativ care oferă vizitatorilor o nouă perspectivă asupra artei tradiționale, o îmbinare a clasicului cu modernul, o călătorie senzorială de o frumusețe imposibil de descris în cuvinte.

La TRAVIATA

Ada Elena MARCHIȘ, 8A

„La Traviata” este o operă, tragedie, compusă de marele compozitor Giuseppe Verdi, care se bazează pe piesa de teatru a lui Alexandre Dumas fiul, „La Dame aux Camelias”.

Deschiderea are loc într-un salon elegant din Paris, unde Violetta, protagonista, găzduiește petrecerea. Se întâlnește cu Alfredo Garmont, care își exprimă dragostea pentru ea. Violetta este surprinsă, dar îi declară că nu ar putea să aibă o relație serioasă, din cauza stilului ei de viață, însă îl încurajează să o mai viziteze.

În actul 2, Alfredo și Violetta trăiesc fericiți într-o casă de lângă Paris. Fericirea lor este destrămată de tatăl lui Alfredo, care îi cere Violettei să-l părăsească, pentru a salva onoarea familiei lui. Aceasta, devastată, se sacrifică și se desparte de el. Alfredo crede că Violetta l-a părăsit pentru altcineva. Amândoi suferă nespuse de mult.

În actul 3, boala Violettei, care își face apariția la petrecere, la sfârșitul actului 1, se agravează și aceasta

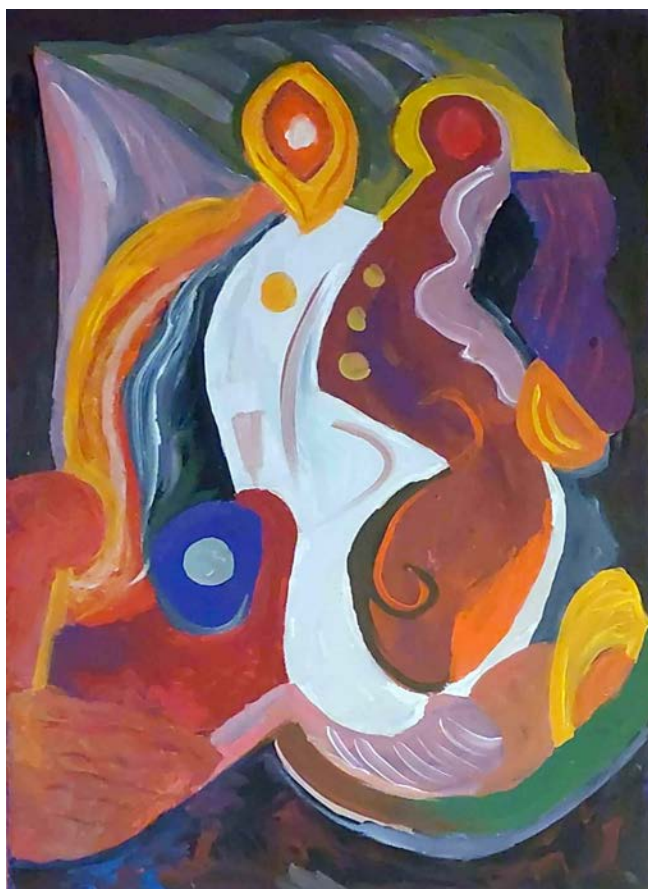
Ada Elena MARCHIȘ, 8A

ajunge să trăiască în sărăcie, dar nu mult, deoarece sfârșitul ei este aproape. Alfredo află adevărul și merge la ea, până nu este prea târziu. Aceasta moare în brațele lui, împăcată că și-a trăit ultimele clipe împreună cu iubirea vieții ei.

„La Traviata” este o poveste despre iubire și sacrificiu, care merită să fie văzută de toată lumea, fiind adecvată tuturor, având arii celebre, precum „Sempre libera” și „Libiamo ne’lieti calici”. Eu m-am bucurat de acest spectacol magnific la Opera Națională București, unde personajele principale au fost jucate de Simona Neagu (Violetta), respectiv Lucian Corchis (Alfredo). Față de alte opere, „La Traviata” a avut un decor luxos, specific Parisului din secolul al XIX-lea, adecvat epocii. Costumele au fost superbe, iar regia și mișcarea scenică au fost foarte bine organizate.

Cântăreții au interpretat rolurile foarte bine, cu o tehnică vocală de invidiat. Talentul acestora s-a simțit în toată sala. Mi-am dat seama de acest lucru, la începutul reprezentației, în timpul celebrei arii „Libiamo ne’lieti calici”, când entitățile artistice ale interpretilor s-au unit și au creat o stare splendidă, care a cuprins toți spectatorii, chiar și pe cântăreți, umplându-ne inimile de fericire.

Cu arii atât de captivante, „La Traviata” este și va rămâne o operă remarcabilă și mult iubită din repertoriul clasic.

Ada Elena MARCHIȘ, 8A

„Mendebilul” de Mircea Cărtărescu

Mara GHERGHINARU, IIA

Textul „Mendebilul” de Mircea Cărtărescu face parte din volumul „Nostalgia”, apărut în varianta completă în 1993.

Acțiunea gravitează în jurul unui grup de copii de pe Șoseaua Ștefan cel Mare. Aceștia își petrec timpul cu jocuri barbare, până când apare un nou copil, care este poreclit de puști Mendebilul. Mendebilul îi fascinează pe ceilalți prin poveștile sale, distrăgându-le atenția celorlalți de la jocurile lor. La un moment dat, în cartier apare un comerciant ambulant de la care Mendebilul cumpără obiectul cel mai scump pe care îl avea acesta de vânzare, un pix în valoare de 25 de lei care înfățișa o femeie goală. Din acel moment, comportamentul Mendebilului începe să se schimbe. Respectul și succesul pe care le are Mendebilul în fața grupului dispar la fel de repede precum au apărut când ceilalți îl descoperă cu Iolanda, o fată din grupul de copii, în camera fochistului, unde cei doi își contemplau trupurile goale. Grupul de copii îl respinge pe Mendebil, iar a doua zi acesta dispare pentru totdeauna.

Finalul textului este deschis interpretărilor cititorilor fiindcă naratorul mărturisește că nu știe de unde a apărut povestea Mendebilului și că nu își amintește de existența acestui copil.

Susțin că o explicație pentru finalul textului „Mendebilul” de Mircea Cărtărescu este că naratorul și Mendebilul sunt aceeași persoană, însă tulburarea mentală pe care o are personajul îl împiedică să conștientizeze asta.

Tulburarea de identitate disociativă sau personalitatea multiplă apare atunci când un individ are două sau mai multe personalități sau identități distincte. Cel mai adesea, persoanele cu această afecțiune au o personalitate principală. Personalitățile alternative pot avea alte vârste și genuri și prezintă diferite stări, sentimente și preferințe. Aceste personalități preiau controlul în mod succesiv, transformând comportamentul unei persoane. Atunci când o personalitate nu este folosită, ea disociază sau se detașează și nu știe ce s-a întâmplat cât timp a lipsit.

În primul rând, simptomele tulburării sunt extrem de asemănătoare comportamentului naratorului în ultimul paragraf: acesta este confuz la descoperirea povestirii, nu-și amintește să fi scris așa ceva și nici de existența Mendebilului. Presupun că personalitatea care a scris textul era una diferită; astfel se explică lipsa amintirilor despre această acțiune. Însă de ce nu își amintește de Mendebil? Deoarece creierul naratorului a șters amintirea acelei

Elena GÎRTOLAN, 8B

perioade prin disociere sau detașare. Acestea reprezintă un mecanism comun prin care se încearcă a se face față stresului sau traumelor extreme, în special în copilărie. Disocierea de realitate poate reprezenta o modalitate de protecție a personalității principale. În acest fel, o personalitate diferită suportă în schimb trauma, lăsând personalitatea principală fără memoria evenimentului respectiv.

În al doilea rând, personajul Mendebilul suferă de convulsii, simptome ale acestei tulburări de obicei prezente în copilărie, care se manifestă deoarece creierul încă nu a creat un alias care să poarte traumele personalității principale. La finalul acțiunii, când este necăjit de ceilalți copii, acesta începe să aibă convulsii: „Atunci l-am văzut din penumbră lăsându-se încet la pământ, arcuindu-se în ceafă și călcâie și începând să se zbată cu o forță înspăimântătoare. (...) Gemenă și răcnea scurt, din când în când, printre spasme care îi contorsionau corpul în poziții imposibile.”

Cel mai important factor de risc la apariția acestei afecțiuni este reprezentat de abuzul fizic, emoțional sau sexual din timpul copilăriei, de aceea consider că Mendebilul ar fi avut o traumă înainte de mutarea pe strada Ștefan cel Mare, care să fi fost declanșată de pixul erotic; astfel se explică schimbarea de comportament după venirea negustorului de nimicuri.

În concluzie, deoarece naratorul este confuz și are pierderi de memorie, iar Mendebilul manifestă convulsii, acestea fiind simptome ale tulburării de identitate disociativă sau personalitatea multiplă, consider că personajul narator suferă de această boală.

CHESTIONAR REȚELE SOCIALE

Bianca BANU, Melina BATHAEE, Isabella ILIE,
Mara TONCIU, 8A

Rețelele de socializare au schimbat modul în care comunicăm și învățăm, obligându-ne să discernem între real și virtual. Am vrut să aflăm percepția colegilor noștri din „Cervantes” despre rețelele de socializare. Majoritatea declară că utilizează zilnic rețelele sociale, unii dedicând aproximativ două ore pe zi acestor platforme. Accesul extins la rețelele de socializare a făcut ca orice curiozitate să fie la un click distanță.

Opiniile privind impactul rețelilor de socializare asupra tinerilor sunt împărțite, unii văzând influențe pozitive, iar alții observând aspecte negative. O parte susțin că acestea facilitează menținerea și dezvoltarea relațiilor sociale, chiar și la distanță, contribuind la dezvoltarea abilităților academice. În ceea ce privește impactul negativ, respondenții afirmă că utilizarea excesivă a rețelilor sociale poate duce la izolare socială în viața reală, fiindcă tinerii petrec prea mult timp online.

Scopurile principale ale utilizării rețelilor de socializare variază, dar copiii și adolescenții au indicat că le folosesc în principal pentru a interacționa cu prietenii, familia și cunoștințele lor. Acestea includ conversații, schimb de informații și menținerea legăturilor sociale.

O altă utilizare comună este postarea de conținut, care poate include fotografiile sau alte tipuri de informații personale pe profilul lor.

De asemenea, unii au afirmat că utilizează rețelele sociale pentru a descoperi și împărtăși muzică.

Athanasia PANĂ, 10A

Acest lucru poate include distribuirea preferințelor muzicale, descoperirea unor noi piese și interacțiunea cu alți utilizatori pasionați de muzică.

Există și persoane care utilizează rețelele de socializare fără un scop anume. Aceștia navighează prin conținutul de pe platforme sau petrec timp pentru a se relaxa.

Dorind să extindem aria cercetării noastre, i-am întrebat pe cervantiști cum se raportează adulții din jurul lor la aceste aplicații. Scopurile utilizării rețelilor sociale sunt diverse, reflectând necesitățile și preferințele individuale. Mulți adulți utilizează rețelele sociale în scopuri profesionale, pentru a-și promova afacerile sau pentru a se conecta cu colegii și prietenii. Unii utilizează rețelele sociale pentru a rămâne la curent cu știrile.

În continuare, am dori să prezentăm câte un răspuns, dintre cele mai semnificative, la fiecare din următoarele două întrebări: **„Crezi că rețelele de socializare te ajută să-ți faci prieteni ușor?”** și **„Ai vreo regulă personală ori limită în utilizarea rețelilor sociale?”**:

- „Rețelele sociale te ajută să îți faci prieteni virtuali, însă îngreunează aspectul social al vieții.”
- „Prefer să mă uit doar la lucruri de la care pot învăța ceva.”

În urma aplicării chestionarului, rezultatele indică o varietate de opțiuni ale oamenilor în privința utilizării rețelilor de socializare, reflectând diversitatea nevoilor și a preferințelor individuale.

Athanasia PANĂ, 10A

Gabriela Salcian - psihoterapeut

În ultimii ani, de când tehnologia a avansat, rețelele sociale au pus stăpânire pe viețile noastre și au devenit, pentru majoritatea oamenilor, o rutină de zi cu zi. Majoritatea românilor, indiferent de vârstă, petrec cel puțin o oră în fiecare zi pe aceste aplicații, iar în rândul copiilor și al adolescenților numărul crește, aceștia stând chiar mai mult de patru ore.

Ceea ce nu știu majoritatea oamenilor sunt efectele negative care pot avea un impact major asupra adolescenților. Din cauza aspectelor promovate pe aceste aplicații, copiii și adolescenții care petrec mai mult de trei ore pe zi pe social media se confruntă cu un risc dublu de probleme de sănătate mintală, inclusiv simptome de depresie și anxietate și alte tulburări care le pot afecta stima de sine. Pentru a vă ajuta să înțelegeți impactul rețelelor de socializare asupra voastră, i-am luat interviu doamnei Gabriela Salcian, psihoterapeut acreditat de Colegiul Psihologilor din România, absolventă a Facultății de Psihologie și a cursurilor de formare profesională în Psihoterapie Scurtă Strategică, în Psihoterapie Experiențială și Hipnoterapie din România, care a răspuns cu plăcere și pe înțelesul tuturor la cele mai importante și comune întrebări.

1. Care sunt cele mai acute probleme ale adolescenților de azi? Ce cauze au acestea și cum pot fi prevenite?

Adolescenții au probleme specifice vârstei, sunt probleme cu care și noi ne-am confruntat la vârsta adolescenței. Ce este diferit, ceea ce s-a schimbat este contextul. Ca să putem să înțelegem cauzele și cum le putem preveni, noi trebuie să înțelegem conceptul de atașament fără de care noi nu am funcționa.

Din punct de vedere psihologic, atașamentul este în centrul relațiilor și al funcționării sociale. El se referă la căutarea și menținerea proximității, a apropierii și a conectării fizice, comportamentale, emoționale și psihologice. Suntem ființe dependente de relații de atașament, fie că suntem sau nu conștienți de acest lucru. Oamenii pot avea mai multe relații de atașament – față de muncă, față de familie, față de o echipă de sport, față de o vedetă – dar nu tolerează relațiile care se află în competiție. La vârsta adolescenței, relațiile cu prietenii concurează cu atașamentul copiilor față de părinți. Aici apare o problemă prin această competitivitate. În mod inocent, dar cu rezultate devastatoare, copiii sunt implicați în

relații de atașament mai strânse cu alți copii decât cu propriii părinți.

Când relațiile de atașament nu există însă, instinctele noastre vor da greș. Instinctul de orientare este inerent naturii noastre, deși rareori devenim conștienți de el; se referă la localizarea cuiva în timp și spațiu. Când întâmpinăm dificultăți în a face acest lucru, apare anxietatea. Pe măsură ce cresc, copiii au o nevoie mai mare de orientare, pentru a înțelege cine sunt ei, ce este real, de ce se întâmplă ceva. Eșecul în orientare duce la dezorientare și la suferință psihologică. Copiii sunt complet incapabili să se orienteze singuri și de aceea au nevoie de ajutor.

Atașamentul le asigură acest

ajutor. Copilul transformă persoana de care s-au atașat într-o busolă. Atât timp cât copilul se poate regăsi pe sine în raport cu această busolă, nu se va simți pierdut. Când această funcție extrem de importantă a orientării este atribuită cuiva nepotrivit pentru acest rol – de exemplu unui alt copil – pot apărea probleme. Copilul va căuta apropierea grupului, își va căuta modele de comportament, de vestimentație etc. Prietenii vor deveni judecătorii a ceea ce este bine, ce se întâmplă, ce este important, inclusiv a modului în care copilul se autodefineste.

2. În timpul pandemiei și după aceea, ați constatat un atașament progresiv al tinerilor față de SOCIAL MEDIA, față de TIK TOK?

Pandemia, din păcate, a accentuat această problemă a atașamentului față de SOCIAL MEDIA. Copiii au fost nevoiți să folosească tehnologia pentru a se conecta la orele de curs, pentru a-și face lecțiile, dar și pentru a se conecta cu prietenii. Copiii care foloseau destul de puțin tehnologia au fost obligați să stea foarte multe ore în fața unui calculator. Odată înțeleasă nevoia de intimitate, de apropiere, dilema omenească fundamental devine clară: Cum să fii aproape când ești separat fizic? Iar aceste rețele sociale au fost precum cântecul modern al unor sirene, sunt sirenele timpurilor moderne. Problema e cum să te simți conectat cu prietenii de care ești departe, cum să trăiești sentimentul de intimitate când nu te simți de fapt dorit, cum să trăiești sentimentul importanței când nu pari să contezi pentru cei care contează pentru tine. Această problemă de multe ori și-a găsit soluția în colectarea de like-uri, de urmăritori pe rețele de socializare, dar fără să fie vorba de intimitate.

3. Care sunt beneficiile utilizării rețelelor de socializare/aplicațiilor și care sunt urmările negative în ceea ce îi privește pe copii și pe adolescenți?

Tehnologia are și multe beneficii, trăim într-o eră a digitalizării. Tehnologia dezvoltă creativitatea, curiozitatea, dar marele pericol este atunci când copiii nu au acea busolă, de care vorbeam mai sus, în relație cu un adult, cu părinții. Să luăm ca exemplu dulciurile. Ele sunt bune și sunt ispititoare. În mare parte a timpului controlăm accesul copiilor la dulciuri, le spunem că se mănâncă după masă, nu le interzicem. Controlăm însă momentul. Cu alte cuvinte, dulciurile nu sunt atât de periculoase atât timp cât copilul mănâncă și hrană sănătoasă. Sincronizarea este întotdeauna factorul-cheie pentru o dezvoltare sănătoasă. Există un timp potrivit pentru orice. Secretul nu este să le interzicem, ci să le setăm acasă limite pentru când și cât stau pe telefon, pe jocuri. Aici sunt foarte importante ritualurile din familie, timpul petrecut împreună, deoarece atașamentul este cea mai puternică forță din univers. Nu știm cât de mult se va dezvoltă tehnologia, dar putem ști cum să ne ținem copiii aproape.

4. Există un profil psihologic al adolescentului care petrece foarte mult timp utilizând aplicații precum TIK TOK?

Profilul copilului care stă foarte mult pe rețelele de socializare este acela care are multe nevoi neîmplinite în relația de atașament cu părinții sau cu alți adulți. Din păcate, vedem foarte mulți părinți tineri care stau pe telefon în detrimentul petrecerii timpului cu copilul. Când un copil nu se simte conectat, are sentimentul de pierdere care este extrem de dureros și atunci își creează o relație de atașament cu telefonul, cu jocurile de pe calculator, cu cei cu care se joacă.

5. Sunt situații în care profesorii descoperă o inapetență a elevilor față de tot ce înseamnă educație formală, cultură și o pun pe seama fascinației față de SOCIAL MEDIA, elevii în cauză petrecând foarte mult timp pe rețele și aplicații de socializare (creează conținut ori urmăresc conținutul altor utilizatori). Ce recomandări le puteți face acestor dascăli preocupați de formarea elevilor lor?

Profesorii care au reușit să găsească această cale de a le arăta copiilor că tehnologia poate fi folosită și altfel decât să stea și să piardă timpul pe jocuri și pe rețelele de socializare au reușit să creeze o relație de atașament cu copiii. Când există această relație de atașament, profesorul le arată elevilor că îi înțelege, dar devine și o busolă pentru elevi. Copiii vor fi receptivi și deschiși la profesor, canalul de comunicare este deschis, iar acum mesajele venite de la profesor vor fi receptate.

6. Unii elevi declară că au înțeles unele lecții (de exemplu, teorema lui Pitagora) urmărind filmulețele postate de persoane publice, precum Andrei Velcu

(cu pseudonimul Tzancă Uraganul). Este posibil ca o învățare de durată și profundă, sistemică, să fie realizată doar în acest mod? Dacă nu, cum pot fi acei elevi convinși că TIK TOK nu este chiar cel mai adecvat canal de educare?

Suntem într-o continuă schimbare, chiar dacă ne place sau nu, este nevoie să ne adaptăm. Nu cred că este posibil ca o învățare de durată și sistemică să fie realizată doar în acest mod, dar cred că ar fi util să înțelegem nevoile actuale ale copiilor. Dacă ei vor spune că au înțeles ceva mai bine de pe TIK TOK, să ne uităm împreună și să comentăm împreună acel subiect. Dacă este un medic care explică un exercițiu medical, de coloană, este în regulă. Dacă este un bucătar care explică o rețetă sau un profesor de muzică care ne vorbește despre istoria muzicii, este în regulă. Un medic chirurg ne poate spune o rețetă de prăjituri, ne poate și arăta cum se pregătește, dar noi nu o să știm să-i arătăm cum se face o operație. Care este conținutul subiectului și cine ne explică? Noi trebuie să-i ajutăm, să îi învățăm cum să facă aceste diferențe, de unde să își culeagă informația.

7. Există și părinți mulțumiți de faptul că fiul/fiica lor a depășit un blocaj de comunicare prin crearea de conținut video prezentat de copilul/adolescentul însuși într-o manieră captivantă, cu multă elocință. Este cu adevărat un câștig? Aveți o recomandare și pentru părinții tinerilor atrași de mirajul notorietății de acest tip?

Sunt copii sau adolescenți care atunci când postează, când creează un conținut video, pot spune că și-au depășit un anumit blocaj, că au mai multă încredere prin aprecierea conținutului, dar eu aș invita părinții să vadă beneficiile pe termen scurt și beneficiile pe termen lung. Beneficiul pe termen scurt este că adolescentul și-a depășit un blocaj, poate avea mai multă încredere pe moment, dar atunci când merge într-un grup de dezvoltare personală, un sport de echipă, teatru pentru adolescenți, toate acestea au foarte multe beneficii pe termen lung. Validarea, încrederea, curajul, conectarea cu cei din jur sunt cu adevărat importante și vitale și satisfac nevoia de atașament sănătos, de intimitate, de apartenență la un grup ce îți poate da o validare reală.

Părinții ar trebui să fie foarte atenți la cât de mult se expune copilul în lumea online, la pozele, la datele personale transmise.

8. Care credeți că va fi atracția principală a tinerilor peste 20 de ani?

Nu știu care va fi atracția tinerilor peste 20 de ani, dar contează ce îi învățăm noi astăzi, în ce fel putem noi să fim un model pentru ei, care sunt valorile și credințele pe care noi vrem să le transmitem.

A consemnat Sara ALEXANDRU, 7B

UN IONEL CONTEMPORAN

linca GHERGHINARU, 5A

În iarna anului 2023, de Sf. Ion, un prieten vechi al doamnei Popescu a venit în vizită de onomastica fiului acesteia, Ionel, un băiețel de 8 ani.

Vizitatorul, crezând că îi va face o mare plăcere lui Ionel, i-a adus în dar o minge de fotbal. Ajuns la vila doamnei Popescu, este primit de bona filipineză, care l-a invitat în sufragerie, unde erau doamna Popescu și fiul ei. După ce a salutat-o pe vechea lui prietenă, i-a dat mingea lui Ionel, care era îmbrăcat în haine de firmă și purta niște ochelari mari de soare, chiar dacă afară era înnorat, iar el stătea în interior. Ionel a mulțumit monosilabic și a aruncat-o lângă un morman de jucării. Se pare că mingea nu a fost prea bine primită.

Nepunând la inimă întâmplarea cu mingea, vizitatorul începu să vorbească cu doamna Popescu despre digitalizare și politică, deoarece domnul Popescu era patronul unei mari companii de IT. De asemenea, vizitatorul observă că doamna Popescu nu prea mai ieșea pe la petreceri, iar ea îl lămuri:

— De când este Ionel la școală trebuie să mă ocup de el. De dus la școală, îl duce bona, totuși trebuie să mă duc la ședințele cu părinții, să îi programez meditațiile, să îi fac temele...

— Îi faceți temele? se miră vizitatorul.

— Da! Nici nu știi ce grele sunt, mai ales pentru copii!

În tot acest timp, Ionel se juca Fifa 24 pe PlayStation. Când pierdea, se enerva și lovea cu pumnii aerul, dar mama îi spunea pe un ton liniștit, aproape indiferent, să se potolească. Când reușea să câștige, era mare sărbătoare și posta pe TikTok reușita lui.

La un moment dat, vizitatorul interveni spunându-i:

— Nu e sănătos să te joci prea mult pe calculator. Dacă îți place atât de mult fotbalul, ai putea să te joci cu mingea, pe care tocmai ți-am adus-o, afa...

Vizitatorul nu își termină cuvântul „afară”, că Ionel luă mingea și începu să o rostogolească prin casă ducându-se în bucătărie, unde se afla bona care încerca să facă o cafea la expresor. Bona îl rugă pe Ionel să se potolească. Indiferent la solicitările ei, Ionel trase un șut mingii, care zbură ca o rachetă spre expresorul de cafea. Noroc că bona plonjă ca un veritabil portar și blocă traiectoria acesteia, salvând aparatul.

După câteva momente, bona veni cu cafeaua într-o mână, iar în cealaltă cu Ionel, ce se zbătea disperat. Bona nu era foarte solidă, așa că Ionel reuși să o dezechilibreze și vărsă cafeaua pe vizitator.

Bona și doamna Popescu îl ajutară pe vizitator să-și curețe hainele și își cerură mii de scuze. Mama îi spuse lui Ionel să-și ceară și el scuze, dar tânărul ridică din umeri și le întoarse spatele.

Vizitatorul îi spuse lui Ionel că greșeala este omenească și că, dacă

Mihail HILA, 5C

este recunoscută, este pe jumătate iertată. Ionel nu părea a da semne de regret și se duse pentru câteva secunde în bucătărie și apoi în hol.

Revenind în sufragerie, puse muzica la maximum, de nu mai puteau adulții să converseze. Doamna Popescu îl rugă să dea muzica mai încet, dar Ionel nu părea a auzi spusele mamei. Ba mai mult, își schimbă ochelarii cu unii de gangster, scoase telefonul și începu să facă un live pe TikTok.

Vizitatorul, care nu se simțea deloc în largul său, îl avertiză că postarea unor filmulețe pe rețelele de socializare nu este sănătoasă pentru siguranța lui, dar nu avea cine să-l ia în serios. Mama râdea și îl încuraja pe Ionel, care scoase, nu se știe de unde, un Vape cu aromă de căpșuni și începu să fumeze de față cu toți.

Băiețelul îi suflă vizitatorului, chiar în față, un nor de fum alb, înecându-l cu mirosul chimical de căpșuni. Acesta încercă să-i explice, din nou, că nu îi face bine să fumeze, dar muzica prea tare nu permitea ca vorbele să ajungă la urechile lui Ionel.

Nici nu apucă să mai tragă un fum adânc în piept, când, deodată, Ionel se înverzi și căzu lat la pământ. Doamna Popescu se panică și țipă după bona filipineză. Vizitatorul sări în ajutor și, după ce îl palmui zdravăn pe tânărul gangster, reuși să-l aducă în simțiri.

Văzând că lucrurile revin la normal, vizitatorul își luă la revedere de la doamna Popescu și de la tânărul îmbujorat ca o căpșună și cu ochelarii de gangster ofilit așezați stâmb pe nas și o porni alene spre domiciliul său.

Ajuns în stradă, constată, nu cu prea mare uimire, că pantofii săi erau glazurați pe interior cu un strat consistent de nutella – pentru asta dăduse Ionel o raită prin bucătărie și apoi prin hol.

ALTĂ GENERAȚIE

David RUSU, 5A

Într-o zi frumoasă de primăvară, așteapt cu nerăbdare în fața restaurantului „La Biblioteca” să o revadă pe doamna Maria Popescu, fostă colegă de liceu. Stabilisem să ne întâlnim la acest restaurant deoarece consideram că este un loc potrivit pentru Ionel. Acest restaurant avea pereții îmbrăcați în rafturi cu cărți. Fix în mijloc era un pian de la care se auzea o muzică relaxantă.

Într-un final, dintr-o limuzină frumoasă coboară doamna împreună cu fiul ei, Ionel. Ne salutăm, doamna Popescu îl prezintă pe Ionel, care ascultă muzică la căștile Bluetooth. Acesta nici nu ridică ochii din telefon. Intrăm în restaurant și ne așezăm la masă. Începem să depănăm amintiri.

La un moment dat, Ionel ridică ochii din telefon și o întreabă pe mama sa:

- Cine este el?
- Un fost coleg de liceu, îi răspunde doamna Popescu.
- Hmm, neinteresant.

Rămân surprins, dar apare ospătarul și îmi revin din stare. Ca un adevărat domn, o las pe doamna Popescu să comande prima.

- Ionel, ce ai dori să mănânci, puiule? spune doamna Popescu.
- Aaa..., o pizza capricciosa și un mohito, zice Ionel.
- Eu aș dori o porție de paste carbonara și un vin rose demidulce, zice doamna Popescu cu o voce pițigăiată.
- Iar eu aș vrea o friptură de vită cu legume picante și o apă plată.

Comanda este preluată de ospătar, iar eu și doamna Popescu începem o conversație interesantă despre locurile de muncă din orașul nostru. Tocmai când eram în mijlocul conversației apare ospătarul cu băuturile. Ionel lasă telefonul și începe să se caute prin

buzunare. Scoate o țigară electronică și un pachet mic. Își ia paharul cu mohito și începe să fumeze. Rămân surprins, dau să spun ceva, dar nu apuc, sunt întrerupt de Ionel.

— Ce este muzica asta idioată? Mama, ai spus că mergem într-un loc interesant. Suntem cumva la o înmormântare?

— Ionel, dacă nu îți place muzica, pune ceva de pe Tik Tok.

Deodată, o muzică rock începe asurzitor să cânte. Oamenii de la celelalte mese se uită spre noi mirați.

- Ce să le faci, altă generație, spune doamna Popescu.
- Da, libertate! răspund rușinat.

Ospătarul ne aduce mâncarea. Sper să fie un moment de liniște. Dar și avea să fie, telefonul tânărului nostru rămânând fără baterie.

- Îți place noua școală?
- Da, răspunde Ionel, după o sorbitură zdravănă din băutura lui. Stăm la toate orele pe Instagram și Roblox.
- Nu au manuale și caiete, altă generație, alt mod de învățare, îmi răspunde plină de interes doamna Popescu.

— Dar nu tot ce înseamnă tehnologie e mod de învățare, răspund eu.

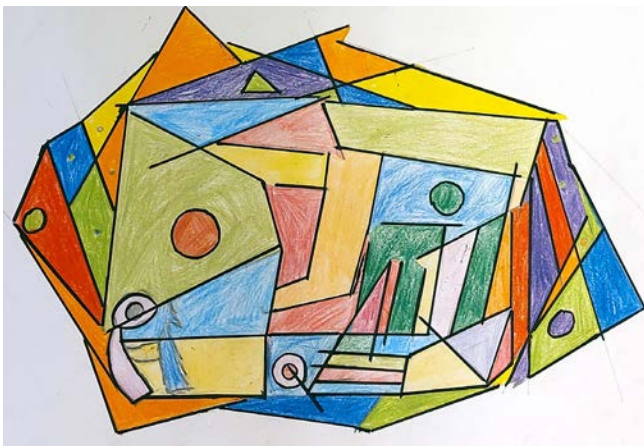
— Tu ai aceeași gândire ca tata, zice tânărul Ionel, un copil matur, cum mi l-a descris fosta mea colegă la telefon.

Mă uit atent la Ionel cum mănâncă și mă simt jenat față de cei din jurul meu. Se șterge de fața de masă și strigă la ospătar că mohito a fost o mizerie.

- Apropo, ai Instagram, Tik Tok sau Roblox? Să știu cum să te caut, îmi zice Ionel.
- Nu, eu sunt adeptul cărților.
- O, ai rămas în urmă.
- Nu, dragă colegă. Eu consider că rețelele sociale ne distanțează de cei dragi și ne atrofiază creierul.
- Ești un moș depășit, aud printre sughițuri din partea lui Ionel.
- Puiule, nu îl lua în seama, el nu are același nivel de trai ca noi.
- Da, noi suntem bogați... hâc... și ne permitem hâc... orice, pe când hâc... tu ești un amărât... hâc...

Simt cum sunt depășit de situație, dar nu îmi pierd cumpătul. Chem ospătarul și achit nota de plată. Mă simt jenat, dar nu față de invitații mei, ci de oamenii din jur și de minuatul restaurant ales de mine.

leșim afară și ne luăm rămas-bun. Rămân pe loc, uitându-mă după fosta mea colegă și al ei „boț de aur”. Mă gândesc că el va fi adultul de mâine, omul în care mulți își pun speranțe, dar care nu va oferi nimic.

Noi, tinerii

Smaranda COSTACHE, IIA

Într-o societate decăzută, modernă cum ar spune unii, în care valorile morale sunt uitate, iar dorința proprie și pofta trupească domină, rețele de socializare sunt puse la loc de mare cinste. Un fapt trist, recunoscut cu sinceritate crudă și resemnare, care însă, rostit cu voce tare, nu trezește nimic în conștiința multora.

De cum ne trezim dimineată, luăm în mână, cu vădit interes și un entuziasm mut, telefonul și accesăm, aproape inconștient, mașinal, binecunoscutele rețele de socializare. Pe ecranul luminos apare o poză, a unui oarecare, sau un videoclip acompaniat de una dintre melodiile populare, vulgare și fără substanță. Ochii ficși, degetele încordate și capul aplecat asupra telefonului – așa începe ziua, cu o doză generoasă de otravă dulce-amăruie. Zi de zi, ore întregi sunt petrecute într-o falsă comoditate, cu mintea înăbușită și cu sufletul gol. O pagină nesfârșită de clipuri, scurte și superficiale, unele chiar de o absurditate ieșită din comun, consumată de tineri cu rigoare. Videoclipurile, unele inocente și haioase, altele motiv de dispută și intrigă pe Internet, ademenesc prin facilitatea lor și ușurința cu care pot fi digerate. Un dans banal, o rutină de înfrumusețare, un scandal mediatizat între două vedete, un experiment social filmat într-un parc, încă o rutină de frumusețe (filmată de alt așa-zis creator de conținut, de această dată mai elaborată), o secvență dintr-un film, un videoclip penibil devenit viral, iar lista poate continua.

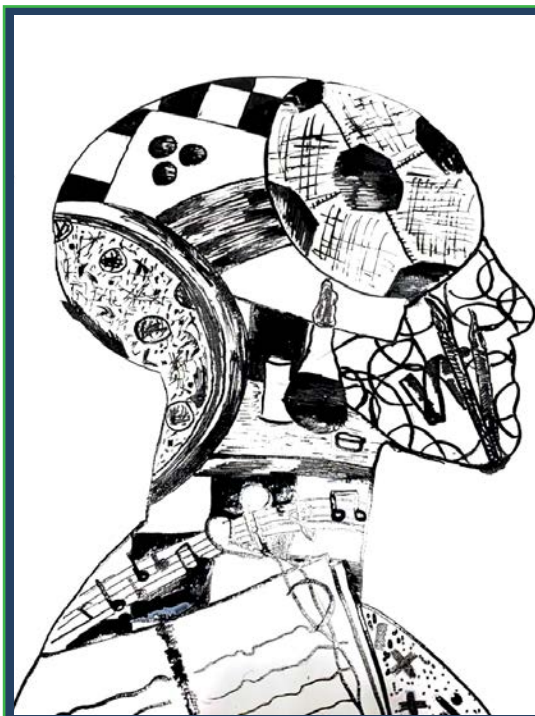
Această „gaură de iepure”, nesfârșitul șir de clipuri, nu numai că detașează privitorul de realitate, ci îl afundă într-o stare nefirească, inumană, în care

mintea nu apucă să mai judece natural. Algoritmul, cel ce preia informații și prelucrează fluxul conținutului digital transmis în funcție de preferință, poate fi capabil să mențină utilizatorul legat de dispozitivul său ore de-a rândul.

Rețelele de socializare oferă utilizatorilor o falsă impresie de libertate de exprimare, care ulterior are ca rezultat posibilitatea modelării mentalității oamenilor, după un model prestabilit – tânărul incult, lipsit de respect, cu idei distorsionate asupra normalității. Acest model, al omului educat după noile norme ale unei societăți bolnave, libertine și nepăsătoare, este tot mai întâlnit și a devenit un ideal, ceva de urmat. Se formează tineri egoiști, absorbiți de propria persoană și cu toate acestea nesiguri pe ei înșiși și complet nepregătiți pentru viață. Tineri cu apucături necuviincioase și valori morale nesănătoase, care trăiesc într-un fals al realității virtuale.

Refugiul pe care îl reprezintă escapadele în lumea digitală afectează la un nivel profund și identitatea personală. Trăind într-o permanentă fugă de real, de palpabil și având contact cu o realitate virtuală care promovează standarde materiale și fizice imposibil de atins, ajungem să ne confruntăm cu o senzație de neîmplinire, confuzie, insatisfacție și, în final, deznădejde.

Cu permanentul gol sufletesc și în căutarea fericirii absolute printre videoclipurile de duzină, noi, tinerii vom dori, poate, într-o zi, să scăpăm din cursa distructivă în care am intrat și să privim cu încredere spre adevăr.

Olivia IOSIF, 7A

Bianca LAZĂR, 5C

DEZBATERE

Partea proastă...

Elena Ada MARCHIȘ, 8B

Social Media. „Locul” unde viețile oamenilor sunt ca în povești. „Locul” unde viețile oamenilor arată perfect. „Locul” unde bolile mintale au început să fie la modă, unde a te compara cu ceilalți a devenit o normalitate. Social Media. Noua metodă de manipulare în masă. Evoluția tehnologiei nu a adus numai lucruri bune, ci și lucruri care ne fac pe noi, oamenii, să ne pierdem abilitatea de concentrare, să nu mai fim productivi, să ignorăm problemele grave ale umanității: nedreptățile care au loc pe Pământ, dar care nu sunt dezvăluite oamenilor de rând.

Cea mai gravă problemă pe care au provocat-o rețelele de socializare este maturitatea „prematură” pe care au dobândit-o adolescenții de 13, 14 ani, care imită comportamentul celor de 20 și ceva de ani, pe care îi urmăresc pe rețelele, de socializare. Într-adevăr, unii încearcă să fie un exemplu pentru generația de 13, 14 ani, dar nu e de-ajuns. Copiii din ziua de azi, la niște vârste fragede, se machiază, au relații amoroase, fumează, se droghează, postează pe rețelele de socializare și au un limbaj inadecvat vârstei lor. Toate acestea, pentru că asta văd la adolescenții de 17, 18 ani, care fac un conținut adecvat pentru vârsta lor, nu pentru copiii care de abia acum încep să se maturizeze. Nu este vina creatorilor de conținut. Este vina părinților care îi lasă pe copii să umble pe rețelele de socializare; este vina copiilor care nu își dau seama că imită comportamente ale unei persoane mult mai mari și nu în ultimul rând este vina rețelelor de socializare, a celor care le gestionează, deoarece nu detectează copiii care nu trebuie să fie pe aceste platforme.

Odată cu pandemia, când nu am mai putut ieși afară, rețelele de socializare au devenit una dintre

puținele metode de a petrece timpul. Copiii stăteau ore în șir pe Tik Tok, pe Instagram, uitându-se la fete mult mai mari care se machiau, care vorbeau despre relații amoroase, la fete și băieți care vorbeau despre anxietate și depresie sau despre cum și-au dat seama că „nu s-au născut în corpul potrivit”. Și acum întrebarea mea este ce au învățat acești copii de la rețelele sociale? Au învățat că, dacă te simți stresat câteodată, dacă ești puțin timid, ai anxietate socială; că e foarte interesant și ești foarte matură, dacă te machiezi de la 13 ani, că e foarte normal să porți tricouri scurte și îmbrăcăminte inadecvată unor copii de 12, 13 ani.

Toate acestea, ca să ajungem să ne comparăm viețile cu cele ale adolescenților de pe Tik Tok, care nici măcar nu sunt adevărate; ca să ne simțim inferiori unor oameni pe care nici nu-i cunoaștem; ca să nu ne mai putem bucura de viața frumoasă pe care o avem; ca să nu ne mai putem bucura de niște lucruri simple, fără de care nu am putea trăi, de exemplu, că avem un acoperiș deasupra noastră, că avem ce mânca, că fetele pot să învețe și să-și construiască o carieră.

Când a fost ultima oară când ai fost recunoscător pentru lucrurile pe care le-am enumerat mai înainte? Când te-ai bucurat ultima oară că nu trăiești într-o țară unde bombardamentele au devenit obișnuite? Fată care citești asta, când te-ai bucurat ultima oară că ai libertatea de a merge la școală? Când te-ai bucurat ultima dată că trăiești în democrație?

Oameni buni, haideți să revenim la normal și să vedem adevărul!

TRĂIM O VIAȚĂ REALĂ... SAU NU?

Patricia-Alexia DRĂGAN, 7A

Oare ce a cauzat dependența tinerilor din ziua de azi de Social Media?

Ne vom întoarce în timp, în anul 2020, când a început pandemia. Cu toții am fost restricționați și a trebuit să ne petrecem cel mai mult timp în casă. Atunci oamenii au început să folosească diverse device-uri și s-a creat o dependență.

La început părea inofensiv, filmulețe amuzante, distractive pe care milioane de tineri le vedeau.

Când pandemia s-a terminat, oamenii nu și-au dorit să scape de această dependență. Acum tinerii stau închiși în casă, propriii lor prizonieri.

Așa se scurge timpul, puțin cu puțin, care devine an cu an, iar oamenii tot nu s-au trezit la realitate.

Tinerii au uitat de lumea reală, preferă să trăiască într-una imaginară și să nu mai fie conștienți.

„Virusul” acesta, care se răspândește de la tânăr la tânăr, această dependență se răspândește și pare să nu mai înceteze. Această dependență, acest viciu, este ca un val de apă care îi înecă pe oameni și din care aceștia greu mai pot scăpa. Oare când se va trezi lumea la realitate? La viață?

Timpul trece repede, se scurge cât timp tinerii își pierd pe telefon timpul, pe care ar trebui să-l prețuiască foarte mult.

Preferă să trăiască într-o lume falsă, una din care nu mai pot ieși. Nu se mai bucură de lucruri simple, care doar există. Nu poate trece o masă care să nu fie pozată, înainte să fie mâncată, sau o ținută îmbrăcată, înainte de a afla părerile tuturor.

Oare când ne vom trezi la realitate?

Sărbătoarea culorilor. Expoziția itinerantă de pictură, grafică, obiect și costum

Prof. ed. plastică Mihaela PETRE

Expoziția de artă „Sărbătoarea culorilor. O incursiune cromatică în lumea imaginației. Copiii deschid poarta către culoare, fantezie și magie” a fost posibilă prin colaborarea cu Daniela Voicilă Drăgulescu, artist plastic, scenograf și președinta Centrului Cultural Art4All, Mădălina Caramangiu, manager Pictor Shop și partenerul media Edupedu.

Ideea expoziției a pornit de la dorința de a oferi copiilor oportunitatea de a-și exprima liber și original talentul artistic, dar și de a le stimula imaginația și curiozitatea pentru artă. Pe Daniela Voicilă Drăgulescu, care este și mama uneia dintre elevele Liceului „Cervantes”, Toria Drăgulescu, am cunoscut-o cu mulți ani în urmă, dar întâlnirea noastră profesională s-a produs în vară, atunci când mi-a propus să facem o expoziție cu lucrările copiilor din „Cervantes” în cadrul Festivalului FestivART4ALL, ediția a doua, pe care-l coordonează și organizează.

„Am vrut să facem o expoziție diferită, care să nu fie doar o simplă expunere de lucrări, ci o experiență artistică și educativă pentru copii și pentru public. Am vrut să le oferim copiilor posibilitatea de a-și arăta creațiile în diferite spații, de la grădinile liceului, unde am organizat prima expoziție în vară, până la casa Centrului Cultural ART4ALL.” (Daniela Voicilă Drăgulescu)

Astfel, expoziția s-a transformat într-una itinerantă, explorând diverse spații, formale și mai puțin formale. Am dorit să crească, să acumuleze cât mai multe lucrări, să atragă cât mai mulți copii talentați și pasionați de artă. Ulterior, am mai organizat o expoziție, pe 12 octombrie, cu ocazia Zilei Hispanității. A fost ocazia perfectă prin care elevii mei au făcut cunoștință cu arta hispanică. În noiembrie expoziția noastră „plimbăreță”, așa cum îmi place să o numesc, a cunoscut un alt spațiu, o casă frumoasă, care de-a lungul timpului a văzut și a găzduit multe expoziții ale unor artiști cunoscuți.

Vizitatorii au avut ocazia să admire lucrările expuse, care au fost evaluate de un juriu format din artiști

profesioniști și profesori de artă. Juriul a acordat premii pentru cele mai originale și expresive opere, în funcție de categoria și nivelul de studiu. Astfel, la gimnaziu premiul al III-lea i-a revenit Andrei Ion (7C), premiul al II-lea, Sofiei Matei (8B) și premiul I, Mariei Varnaiote (5C). La liceu premiul al III-lea l-a obținut Athanasia Pană (10A), premiul al II-lea, Ana Maria Diacencu (10D) și premiul I, Briana Rodriguez Ramirez Zaharia (12C). Evenimentul a fost completat de un recital vocal-instrumental al elevilor noștri talentați, Ada Marchiș (8B), Isabela Bucur (10B) și Matei Costin (11D), coordonați de prof. Anamaria Sârbu.

Expoziția a putut fi admirată timp de o săptămână, iar vineri, în ultima zi, am organizat Clubul de Artă al liceului sub forma unui atelier-picnic de creație, un loc în care am îmbinat voia bună cu arta, cu socializarea și cu o stare de bine.

Astfel, prin intermediul acestor manifestări artistice, am vrut să le oferim copiilor ocazia de a se conecta cu alte talente artistice din școala noastră, de a se întâlni cu alți artiști, de a primi feedback și recunoaștere pentru munca lor, de a participa la ateliere și concursuri, de a se bucura de artă și de a se distra. Au descoperit lumea fermecată a culorilor și au transpus în artă momente de sărbătoare, peisaje de basm și personaje magice. Fiecare pensulă sau creion în mână i-a purtat într-o călătorie artistică în care au dat viață poveștilor nespuse.

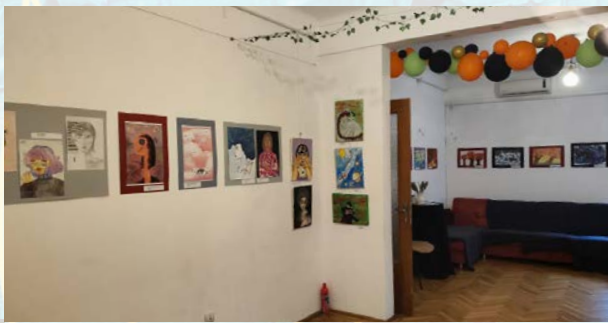
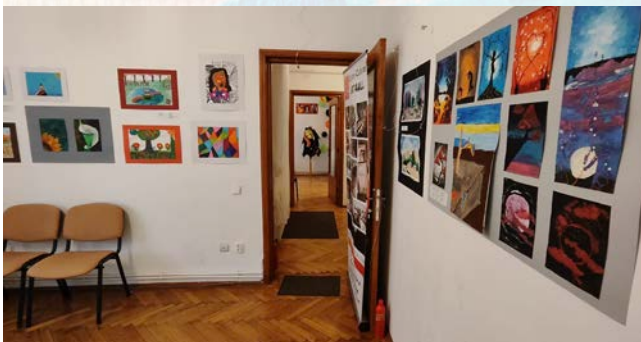
Am vrut să le dau copiilor libertatea de a alege tehnica, stilul și formatul lucrărilor, în funcție de preferințele și abilitățile lor. Am vrut să le dau copiilor posibilitatea de a experimenta și de a se exprima prin artă, fără să le impun reguli sau limite. Am vrut să le dau

ARTĂ

copiilor ocazia de a se bucura de procesul artistic, nu doar de rezultat. Am fost impresionată de diversitatea și originalitatea lucrărilor, care au fost realizate cu multă pasiune și entuziasm de către copii.

Expoziția nu a fost doar un succes din perspectivă artistică, ci și educațională. A reprezentat o platformă prin care s-a subliniat importanța artei în societate și în procesul educativ, evidențiind și susținând talentele artistice emergente. De asemenea, expoziția a fost o modalitate de a atrage atenția asupra importanței artei în societate și în educație și de a susține tinerii artiști.

ARTĂ

GÂNDURI DESPRE SPAȚIU... EXPO Amelia IACOB, 6B

Când mă gândesc la spațiu, văd mii de stele și planete care plutesc într-un gol nesfârșit. Acest gol cu liniștea lui asurzitoare mă calmează și îmi dă un sentiment plăcut de pace. Eu încerc să prind acest sentiment pe pânză sau foaie pictând. Uneori greșesc, dar mă recorectez făcând ceva mai frumos. Încerc să dezvolt mai mult tehnicile pe care le folosesc în artă ca să fac picturi mai bune.

